Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 23. septembra 2015*

„Dostop do dokumentov — Uredba (ES) št. 1049/2001 — Dokumenti, ki jih ima ECHA — Dokumenti tretjih oseb — Rok, določen za odgovor na prošnjo za dostop — Zavrnitev dostopa — Izjema v zvezi z varstvom poslovnih interesov tretjih — Izjema v zvezi z varstvom postopka odločanja — Prevladujoč javni interes — Informacije o okolju — Emisije v okolje“

V zadevi T-245/11,

ClientEarth s sedežem v Londonu (Združeno kraljestvo),

The International Chemical Secretariat s sedežem v Göteborgu (Švedska),

ki ju zastopa P. Kirch, odvetnik,

tožeči stranki,

proti

Evropski agenciji za kemikalije (ECHA), ki jo zastopajo M. Heikkilä, A. Iber in T. Zbihlej, agentke, skupaj z D. Abrahamsom, barrister,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki so jo najprej zastopali E. Manhaeve, P. Oliver in C. ten Dam, nato E. Manhaeve, P. Oliver in F. Clotuche-Duvieusart in na koncu E. Manhaeve, F. Clotuche-Duvieusart in J. Tomkim, agenti,

in

European Chemical Industry Council (Cefic) s sedežem v Bruslju (Belgija), ki ga zastopata Y. van Gerven in M. Bronckers, odvetnika,

intervenienta,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti sklepa ECHA z dne 4. marca 2011 o zavrnitvi dostopa do informacij, posredovanih v okviru postopka registracije nekaterih kemičnih snovi,

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi M. E. Martins Ribeiro (poročevalka), predsednica, S. Gervasoni in L. Madise, sodnika,

* Jezik postopka: angleščina.

sodni tajnik: L. Grzegorczyk, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 30. januarja 2015

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

A – *Mednarodno pravo*

1. *Sporazum TRIPS*

1 Sporazum o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine (TRIPS) z dne 15. aprila 1994 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 305, v nadaljevanju: Sporazum TRIPS), ki je priloga 1C k Sporazumu o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije (STO) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 11, zvezek 21, str. 80), vsebuje del II z naslovom „Standardi, ki se nanašajo na razpoložljivost, obseg in uporabo pravic intelektualne lastnine“. V tem delu je v poglavju 7, naslovljenem „Varstvo neobjavljenih informacij“, člen 39, ki določa:

„1. Pri zagotavljanju učinkovitega varstva proti nelojalni konkurenci, kot jo določa 10.bis člen Pariške konvencije (1967), so članice dolžne varovati neobjavljene informacije v skladu z odstavkom 2 in podatke, predložene vladam in vladnim agencijam v skladu s odstavkom 3.

2. Fizične in pravne osebe morajo imeti možnost preprečiti, da se informacija, ki je zakonito pod njihovim nadzorom, brez njihovega privoljenja ne objavi ali da jo drugi pridobijo ali uporabijo brez njihovega privoljenja v nasprotju s pošteno trgovinsko prakso, samo če:

(a) je ta informacija skrivnost v tem smislu, da ni njena celota ali natančna konfiguracija in sestava njenih komponent splošno znana ali lahko dosegljiva osebam v krogih, ki se običajno ukvarjajo s to vrsto informacij;

(b) ima ta informacija trgovinsko vrednost, zato je skrivnost; in

(c) je oseba, ki ima zakoniti nadzor nad to informacijo, v teh okoliščinah razumno ukrepala, da ohrani informacijo kot skrivnost.

3. Če članice kot pogoj za dovoljenje trženja farmacevtskih ali kmetijskih kemičnih proizvodov, ki uporabljajo nove kemične sestavine, zahtevajo predložitev neobjavljenih podatkov o preizkusih ali drugih podatkov, za izdajanje katerih je bil potreben precejšen trud, take podatke zavarujejo pred nepošteno trgovinsko uporabo. Poleg tega članice zaščitijo take podatke pred objavo, razen če je treba varovati javnost, ali če ne ukrepa, da se zagotovi varnost podatkov pred nepošteno trgovinsko uporabo.“

2. *Aarhuška konvencija*

2 Konvencija o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah je bila v Aarhusu podpisana 25. junija 1998 (v nadaljevanju: Aarhuška konvencija).

3 Aarhuška konvencija v členu 2(3) določa:

„‚Okoljske informacije' pomenijo vse pisne, vizualne, zvočne in elektronske informacije ali informacije v kakšni koli drugi materialni obliki:

(a) o stanju elementov okolja, kot so zrak in ozračje, voda, prst, zemljišča, krajina in naravna območja, biološka raznovrstnost in njene sestavine, vključno z gensko spremenjenimi organizmi, in o medsebojnem vplivu teh elementov;

(b) o dejavnikih, kot so snovi, energija, hrup in sevanje, ter o dejavnostih ali ukrepih skupaj z upravnimi ukrepi, okoljskimi sporazumi, politikami, zakonodajo, načrti in programi, ki vplivajo ali bi lahko vplivali na elemente okolja iz pododstavka (a) […];

(c) o zdravstvenem stanju in varnosti ljudi, življenjskih razmerah ljudi, stanju kulturnih znamenitosti in objektov, če nanje vpliva ali bi lahko vplivalo stanje elementov okolja ali s temi elementi povezani dejavniki, dejavnosti ali ukrepi iz pododstavka (b)."

4 Člen 3(1) Aarhuške konvencije določa:

„Pogodbenica sprejme potrebne zakonodajne, ureditvene in druge ukrepe, vključno z ukrepi za uskladitev določb za izvajanje določb te konvencije o informacijah, udeležbi javnosti in dostopu do pravnega varstva, kakor tudi ustrezne ukrepe za njihovo izvrševanje, da vzpostavi in ohrani jasen, pregleden in dosleden okvir za izvajanje določb te konvencije."

5 Člen 4, od (1) do (4), Aarhuške konvencije določa:

„1. Če so zahtevane okoljske informacije, pogodbenica v skladu z odstavki tega člena zagotovi, da jih organi javne oblasti v okviru notranje zakonodaje dajo na razpolago javnosti, na zahtevo in pod pogoji iz pododstavka (b) pa tudi kopije dejanske dokumentacije, ki take informacije vsebuje ali obsega:

(a) ne da bi bilo treba navesti interes;

(b) v zahtevani obliki, razen če:

(i) ima organ javne oblasti utemeljen razlog, da jih da v drugačni obliki, pri čemer mora navesti razloge, zakaj jih daje v taki obliki; ali

(ii) je informacija že javno na razpolago v drugačni obliki.

2. Okoljske informacije iz prvega odstavka se dajo na razpolago čim prej in najpozneje v enem mesecu od vložitve zahtevka, razen če obseg in celovitost informacij opravičujeta podaljšanje tega roka do dveh mesecev od vložitve zahtevka. Vložnika je treba obvestiti o vsakem podaljšanju in o razlogih zanj.

3. Zahtevek za okoljske informacije se lahko zavrne:

(a) če organ javne oblasti, na katerega je naslovljen, nima zahtevanih okoljskih informacij;

(b) če je zahtevek očitno nerazumen ali presplošno izražen; ali

(c) če se nanaša na gradivo, ki se še dopolnjuje, ali na notranje komuniciranje med organi javne oblasti, če tako izjemo predvideva notranja zakonodaja ali običajna praksa, pri čemer je treba upoštevati javni interes za razkritje.

4. Zahtevek za okoljske informacije se lahko zavrne, če bi razkritje škodljivo vplivalo:

(a) na zaupnost postopkov organov javne oblasti, če tako zaupnost predvideva notranja zakonodaja;

(b) na mednarodne odnose, obrambo države ali javno varnost;

(c) na potek pravnega postopka, možnost osebe, da se ji pravično sodi, ali možnost organa javne oblasti, da izvede kazensko ali disciplinsko preiskavo;

(d) na zaupnost poslovnih in industrijskih informacij, če tako zaupnost varuje zakon zaradi zaščite legitimnih gospodarskih interesov. V tem okviru pa je treba razkriti informacije o emisijah, pomembne za varstvo okolja;

(e) na pravice intelektualne lastnine;

(f) na zaupnost osebnih podatkov in/ali zbirke podatkov, ki se nanašajo na fizično osebo, če ta oseba ne da soglasja za razkritje informacij javnosti in če je taka zaupnost predvidena v notranji zakonodaji;

(g) na interese tretjega, ki je dal zahtevane informacije, ne da bi bil to po zakonu dolžan storiti ali bi bilo po zakonu mogoče to od njega zahtevati, in če ta tretji ne da soglasja za predajo gradiva [razkritje teh informacij]; ali

(h) na okolje, na katero se informacije nanašajo, kot so na primer kraji razmnoževanja redkih vrst.

Omenjene razloge za zavrnitev je treba razlagati omejevalno ob upoštevanju javnega interesa za razkritje in ob upoštevanju, ali se zahtevane informacije nanašajo na emisije v okolje.“

B – *Pravo Unije*

1. *Uredba (ES) št. 1049/2001*

6 Uredba Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331) v členu 2 določa, da imajo vsi državljani Unije in vse fizične ali pravne osebe s prebivališčem ali statutarnim sedežem v eni od držav članic pravico do dostopa do dokumentov institucij ob upoštevanju načel, pogojev in omejitev, določenih s to uredbo.

7 Ta uredba se v skladu z njenim členom 2(3) „uporablja za vse dokumente institucij, to je za dokumente, ki jih institucije pripravijo ali prejmejo, in so v njihovi lasti, na vseh področjih delovanja Evropske unije“.

8 Člen 4 Uredbe št. 1049/2001, naslovljen „Izjeme“, določa:

„[…]

2. Institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi razkritje oslabilo varstvo [ogrozilo zaščito]:

— poslovnih interesov fizičnih in pravnih oseb, vključno z intelektualno lastnino,

[…]

razen če ne prevlada javni interes za razkritje.

3. Dostop do dokumenta, ki ga je institucija pripravila ali prejela za notranjo rabo in se nanaša na zadevo, o kateri institucija ni odločala, se zavrne, če bi razkritje resno oslabilo [ogrozilo] postopek odločanja institucije, razen če ne prevlada javni interes za razkritje.

4. Glede dokumentov tretjih strank se institucija s tretjimi strankami posvetuje, da bi presodila, ali se lahko uporabi izjema iz odstavkov 1 ali 2, razen če je že jasno, ali naj se dokument razkrije ali ne.

[…]

6. Če velja katera od izjem le za nekatere dele zahtevanega dokumenta, se drugi deli dokumenta objavijo.

[…]“

9 Člen 6(2) in (3) Uredbe št. 1049/2001 določa:

„2. Če prošnja ni dovolj natančna, institucija prosi prosilca, naj prošnjo razjasni, in mu pri tem pomaga, na primer tako, da mu zagotovi informacije o uporabi javnih registrov dokumentov.

3. Če se prošnja nanaša na zelo dolg dokument ali na veliko dokumentov, se lahko zadevna institucija s prosilcem neuradno posvetuje o primerni rešitvi.“

10 Člen 7 Uredbe št. 1049/2001, naslovljen „Obravnava začetnih prošenj“, določa:

„1. Prošnja za dostop do dokumenta se obravnava takoj. Prosilcu je poslano potrdilo o prejemu. V 15 delovnih dneh od vpisa prošnje v register institucija odobri dostop do zahtevanega dokumenta in zagotovi dostop v skladu s členom 10 v tem roku ali pa v pisnem odgovoru navede razloge za celovito ali delno zavrnitev ter seznani prosilca s pravico do vložitve potrdilne prošnje v skladu z odstavkom 2 tega člena.

2. Pri celoviti ali delni zavrnitvi lahko prosilec v 15 delovnih dneh od prejema odgovora institucije vloži potrdilno prošnjo, v kateri institucijo prosi, da svoje stališče ponovno preuči.

3. […]

4. Če institucija ne odgovori v predpisanem roku, ima prosilec pravico do vložitve potrdilne prošnje.“

11 Člen 8 Uredbe št. 1049/2001, naslovljen „Obravnava potrdilnih prošenj“, določa:

„1. Potrdilna prošnja se obravnava takoj. V 15 delovnih dneh od vpisa take prošnje v register institucija odobri dostop do zahtevanega dokumenta in zagotovi dostop v skladu s členom 10 v tem roku ali pa v pisnem odgovoru navede razloge za celovito ali delno zavrnitev. Pri celoviti ali delni zavrnitvi institucija prosilca seznani s sredstvi, ki jih ima na voljo, kakršna so začetek sodnega postopka proti instituciji in/ali pritožba varuhu človekovih pravic pod pogoji, določenimi v členu 230 oziroma 195 Pogodbe ES.

2. V izjemnih primerih, na primer kadar se prošnja nanaša na zelo dolg dokument ali na veliko dokumentov, se lahko rok iz odstavka 1 podaljša za 15 delovnih dni, pod pogojem, da institucija prosilca vnaprej obvesti in navede podrobne razloge.

3. Če institucija ne odgovori v predpisanem roku, se šteje, da je odgovor negativen, in prosilec ima pravico, da sproži sodni postopek proti instituciji in/ali pošlje pritožbo varuhu človekovih pravic na podlagi ustreznih določb Pogodbe ES.“

12 Člen 10 Uredbe št. 1049/2001, naslovljen „Dostop po prošnji“, določa:

„1. Prosilec ima dostop do dokumentov, da jih pregleda na kraju samem ali da dobi kopijo, vključno z elektronsko kopijo, kjer je ta na voljo, skladno s svojimi željami. Strošek izdelave in pošiljanja kopij se lahko zaračuna prosilcu. Ta strošek ne presega realne cene izdelave in pošiljanja kopij. Pregled na kraju samem, kopije, ki obsegajo manj kakor 20 strani formata A4, in neposredni dostop v elektronski obliki ali prek registra so brezplačni.

2. Če je institucija dokument že objavila in je prosilcu zlahka dostopen, lahko institucija svojo obveznost odobritve dostopa do dokumentov izpolni tako, da prosilca obvesti, kako pride do želenega dokumenta.

3. Dokumenti se pošljejo v obstoječi različici in formatu (elektronskem ali drugem formatu, kakršen je braille, široki tisk ali trak) glede na želje prosilca.“

2. *Direktiva 2003/4/ES*

13 Člen 2 Direktive 2003/4/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. januarja 2003 o dostopu javnosti do informacij o okolju in o razveljavitvi Direktive Sveta 90/313/EGS (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 7, str. 375) določa:

„Za namene te direktive so:

1. ‚informacije o okolju‘ kakršne koli informacije v pisni, vizualni, zvočni, elektronski ali katerikoli drugi materialni obliki o:

   (a) stanju elementov okolja, kot so zrak in ozračje, voda, tla, zemljišča, krajina in naravni življenjski prostori, vključno z mokrišči, obalnimi in morskimi območji, biološka raznovrstnost in njene sestavine, vključno z gensko spremenjenimi organizmi, ter medsebojni vpliv teh elementov;

   (b) dejavnikih, kot so snovi, energija, hrup, sevanje ali odpadki, […] emisije, izpusti in druga sproščanja v okolje, ki vplivajo ali bi utegnili vplivati na elemente okolja, navedene pod (a);

   (c) ukrepih (vključno z upravnimi), kot so politike, zakonodaja, načrti, programi, sporazumi o okolju, ter dejavnostih, ki vplivajo ali bi utegnile vplivati na elemente in dejavnike, navedene pod (a) in (b), ter ukrepih ali dejavnostih, načrtovanih za zaščito teh elementov;

   […]

   (f) o zdravstvenem stanju in varnosti ljudi, vključno s kontaminacijo prehrambne verige, če je to pomembno, življenjskih razmer ljudi, kulturnimi znamenitostmi in objekti, če nanje vpliva ali bi lahko vplivalo stanje elementov okolja, [navedenih pod (a), ali prek teh elementov z enim od dejavnikov, ukrepov ali dejavnosti,] navedenih pod (b) in (c);

[…]“

3. *Uredba REACH*

14 V uvodni izjavi 117 Uredbe (ES) št. 1907/2006 Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2006 o registraciji, evalvaciji, avtorizaciji in omejevanju kemikalij (REACH), o ustanovitvi Evropske agencije za kemikalije ter spremembi Direktive 1999/45/ES ter razveljavitvi Uredbe Sveta (EGS)

št. 793/93 in Uredbe Komisije (ES) št. 1488/94 ter Direktive Sveta 76/769/EGS in direktiv Komisije 91/155/EGS, 93/67/EGS, 93/105/ES in 2000/21/ES (UL L 396, str. 1), kakor je bila spremenjena (v nadaljevanju: Uredba REACH), je navedeno:

„Državljani EU bi morali imeti dostop do informacij o kemikalijah, katerim so lahko izpostavljeni, zaradi česar lahko sprejemajo ozaveščene odločitve v zvezi z njihovo uporabo. To se pregledno lahko doseže tako, da se omogoči prost in enostaven dostop do osnovnih podatkov, shranjenih v zbirki podatkov Agencije, ki vsebujejo kratek opis nevarnih lastnosti, zahtev za označevanje in ustrezne zakonodaje Skupnosti, vključno z dovoljenimi uporabami in ukrepi za obvladovanje tveganja. Agencija in države članice bi morale dovoliti dostop do informacij v skladu z Direktivo 2003/4/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. januarja 2003 o dostopu javnosti do informacij o okolju, Uredbo [št. 1049/2001] in z [Aarhuško] konvencijo.“

15 V uvodni izjavi 118 Uredbe REACH je navedeno:

„Razkritje informacij iz te uredbe urejajo posebne zahteve iz Uredbe (ES) št. 1049/2001. Navedena uredba določa zavezujoče roke za posredovanje informacij in postopkovna jamstva, vključno s pravico do pritožbe. Upravni odbor bi moral določiti praktične postopke za izvajanje teh zahtev za Agencijo.“

16 Namen Uredbe REACH je v skladu z njenim členom 1(1) „zagotoviti visoko raven zaščite zdravja ljudi in okolja, vključno z alternativnimi metodami ocene nevarnosti snovi, kot tudi prosti pretok snovi na notranjem trgu ob pospeševanju konkurenčnosti in inovacij“.

17 Člen 3 Uredbe REACH, naslovljen „Opredelitve pojmov“, določa:

„V tej uredbi:

1. Snov: pomeni kemijski element in njegove spojine v naravnem stanju ali pridobljene s kakršnim koli proizvodnim procesom, vključno z vsemi dodatki, potrebnimi za ohranitev njene obstojnosti, in vsemi nečistotami, ki nastanejo pri uporabljenem procesu, ne vključuje pa topil, ki se lahko izločijo, ne da bi to vplivalo na obstojnost snovi ali spremenilo njeno sestavo.

[…]

12. Dajanje v promet: pomeni dobavo ali prepustitev tretjemu za plačilo ali neodplačno […];

[…]

15. Intermediat: pomeni snov, ki se proizvede in porabi ali uporabi pri kemijskem procesu za pretvorbo v drugo snov (v nadaljevanju ‚sinteza‘) […]“

18 Člen 6 Uredbe REACH, naslovljen „Splošna obveznost registriranja snovi kot takih ali v pripravkih“, v odstavku 1 določa:

„Razen če ta uredba določa drugače, vsak proizvajalec ali uvoznik snovi kot take ali v enem ali več pripravkih v količini, ki znaša eno tono ali več na leto, Agenciji predloži registracijo.“

19 V skladu s členom 10(a)(xi) Uredbe REACH, naslovljenim „Informacije, ki se predložijo za splošno registracijo“, registracija vsebuje tehnično dokumentacijo, ki zajema „zahtevek glede informacij iz člena 119(2), za katere proizvajalec ali uvoznik meni, da naj ne bi bile na voljo na spletu v skladu s členom 77(2)(e), vključno z utemeljitvijo, zakaj naj bi objava škodila njegovim poslovnim interesom ali interesom katere koli zadevne strani“.

20 Člen 77(2) Uredbe REACH, naslovljen „Naloge“, pod naslovom X „Agencija“ določa:

„Sekretariat prevzame naslednje naloge:

[…]

(e) vzpostavitev in vzdrževanje zbirke (zbirk) podatkov z informacijami o vseh registriranih snoveh […] Informacije iz zbirke (zbirk) podatkov, ki je (so) določena(-e) v členu 119(1) in (2), so brezplačno na razpolago javnosti na internetu, razen kadar velja za utemeljenega zahtevek na podlagi člena 10(a)(xi). Agencija omogoči dostop do drugih informacij iz zbirk podatkov na zahtevo v skladu s členom 118.

[…]“

21 Člen 118 Uredbe REACH, naslovljen „Dostop do informacij“, določa:

„1. Uredba (ES) št. 1049/2001 se uporablja za dokumente Agencije.

2. Za razkritje naslednjih informacij običajno velja, da ogroža zaščito poslovnih interesov zadevne osebe:

[…]

(c) natančna tonaža snovi ali pripravka, ki se proizvede ali da v promet;

(d) povezave med proizvajalcem ali uvoznikom in njegovimi distributerji ali nadaljnjimi uporabniki.

Kadar je nujno takojšnje ukrepanje za zaščito zdravja ljudi, varnosti ali okolja, npr. v izrednih razmerah, lahko Agencija razkrije informacije iz tega odstavka.

3. Upravni odbor sprejme praktično ureditev za izvajanje Uredbe (ES) št. 1049/2001, skupaj s pritožbami ali sredstvi na voljo po delni ali popolni zavrnitvi zahteve za varovanje poslovnih skrivnosti, do 1. junija 2008.

4. Proti odločitvam, ki jih Agencija sprejme na podlagi člena 8 Uredbe (ES) št. 1049/2001, se je mogoče pritožiti pri Varuhu človekovih pravic ali vložiti tožbo pri Sodišču, in sicer pod pogoji, določenimi v členih 195 in 230 Pogodbe.“

22 Člen 119 Uredbe REACH, naslovljen „Elektronski dostop javnosti“, določa:

„1. Naslednje informacije, ki jih ima Agencija o snoveh kot takih, v pripravkih ali v izdelkih, so javnosti dostopne brezplačno na internetu v skladu s členom 77(2)(e):

[…]

2. Naslednje informacije o snoveh kot takih, v pripravkih ali v izdelkih so javnosti dostopne brezplačno na internetu v skladu s členom 77(2)(e), razen kadar stran, ki predloži informacije, predloži utemeljitev v skladu s členom 10(a)(xi), ki jo Agencija sprejme kot utemeljeno, in sicer zakaj bi objava lahko škodila poslovnim interesom registracijskega zavezanca ali druge zadevne strani:

[…]

(b) skupni razpon tonaže (tj. 1-10 ton, 10-100 ton, 100-1 000 ton ali čez 1 000 ton), v katerem je bila določena snov registrirana;

[…]

(d) informacije iz varnostnega lista, ki niso naštete v odstavku 1;

[…]“

23 Priloga II k Uredbi REACH ureja „zahteve za pripravo varnostnega lista“. V točki 1.1 oddelka 1 te priloge, ki je naslovljen „Identifikacija snovi/pripravka in družbe/podjetja“, je določeno:

„Ta oddelek predpisuje, kako […] se na varnostnem listu navedejo ime dobavitelja snovi ali zmesi in kontaktni podatki dobavitelja snovi ali zmesi, vključno s kontaktnimi podatki za nujne primere.“

24 V točki 1.3. oddelka 1 Priloge II, naslovljeni „Podrobnosti o dobavitelju varnostnega lista“, je določeno:

„Navedejo se podatki o dobavitelju ne glede na to, ali je proizvajalec, uvoznik, edini predstavnik, nadaljnji uporabnik ali distributer. Navedejo se popoln naslov in telefonska številka dobavitelja ter elektronski naslov pristojne osebe, odgovorne za varnostni list.

Poleg tega, če dobavitelj ni iz države članice, v kateri je snov ali zmes dana v promet, in je imenoval odgovorno osebo za to državo članico, se navedeta polni naslov in telefonska številka odgovorne osebe.

Za registracijske zavezance morajo biti podatki skladni s podatki o identiteti proizvajalca ali uvoznika, navedenimi v registraciji.

Kadar je imenovan en sam predstavnik, se lahko navedejo tudi podrobnosti proizvajalca ali formulatorja zunaj Skupnosti.“

25 Priloga VI k Uredbi REACH, naslovljena „Zahteve po informacijah iz člena 10“, v delu z naslovom „Informacije iz člena 10(a)(i) do (v)“ v točki 3 „Informacije o proizvodnji in uporabi(-ah) snovi“ določa:

„3.1. Celotna proizvodnja, količine, uporabljene pri izdelavi izdelka, ki ga je treba registrirati, in/ali uvoz v tonah na registracijskega zavezanca na leto:

Koledarsko leto registracije (ocenjena količina)

[…]

3.3. Navedba tonaže, ki je bila porabljena za njegovo(-e) lastno(-e) uporabo(-e).“

4. *Uredba (ES) št. 1367/2006*

26 V uvodni izjavi 3 Uredbe (ES) št. 1367/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. septembra 2006 o uporabi določb Aarhuške konvencije o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah v institucijah in organih Skupnosti (UL L 264, str. 13) je navedeno:

„[…] Določbe zakonodaje Skupnosti bi morale biti skladne s to konvencijo.“

27 V uvodni izjavi 8 Uredbe št. 1367/2006 je navedeno:

„Opredelitev informacij o okolju v tej uredbi vključuje informacije v kakršni koli obliki glede stanja okolja. Ta opredelitev, ki je bila usklajena z opredelitvijo, sprejeto z Direktivo 2003/4/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. januarja 2003 o dostopu javnosti do informacij o okolju in o razveljavitvi Direktive Sveta 90/313/EGS, je vsebinsko enaka opredelitvi iz Aarhuške konvencije. Opredelitev ‚dokumenta' iz Uredbe (ES) št. 1049/2001 zajema informacije o okolju, kakor so opredeljene v tej uredbi."

28 V uvodni izjavi 12 Uredbe št. 1367/2006 je navedeno:

„V Aarhuški konvenciji je predviden javni dostop do informacij o okolju bodisi na podlagi zahtevka bodisi na podlagi dejavnega razširjanja informacij s strani organov, ki jih zajema Konvencija. Uredba (ES) št. 1049/2001 se uporablja za Evropski parlament, Svet in Komisijo ter agencije in podobne organe, ustanovljene na podlagi pravnega akta Skupnosti. Za te institucije določa pravila, ki so v veliki meri skladna s pravili, določenimi v Aarhuški konvenciji. Uporabo Uredbe (ES) št. 1049/2001 bi bilo treba razširiti na vse druge institucije in organe Skupnosti."

29 V uvodni izjavi 13 Uredbe (ES) št. 1367/2006 je navedeno:

„Kadar Aarhuška konvencija vsebuje določbe, ki niso v celoti ali deloma vključene v Uredbo (ES) št. 1049/2001, bi bilo treba te določbe obravnavati, in sicer zlasti v zvezi z zbiranjem in razširjanjem informacij o okolju."

30 V uvodni izjavi 15 Uredbe (ES) št. 1367/2006 je navedeno:

„Kadar Uredba [št. 1049/2001] predvideva izjeme, bi se le-te morale uporabljati ob upoštevanju posebnih določb te uredbe glede zahtev za dostop do informacij o okolju. Razloge za zavrnitev dostopa do informacij o okolju bi bilo treba razlagati restriktivno, ob upoštevanju javnega interesa, ki mu služi razkritje, ter morebitne povezave med zahtevanimi informacijami in emisijami v okolje […]"

31 Člen 1(1) Uredbe št. 1367/2006 določa:

„Cilj te uredbe je prispevati k izvajanju obveznosti, ki izhajajo iz […] ‚Aarhuške konvencije', in sicer z določitvijo pravil za uporabo določb Konvencije v institucijah in organih Skupnosti, zlasti pa z:

(a) zagotovitvijo pravice dostopa javnosti do informacij o okolju, ki jih prejmejo ali pripravijo in hranijo institucije ali organi Skupnosti, ter z določitvijo osnovnih pogojev in praktičnih ukrepov za uresničevanje te pravice;

[…]"

32 Člen 2(1) Uredbe št. 1367/2006 določa:

„V tej uredbi :

[…]

(d) ‚informacije o okolju' pomenijo kakršne koli informacije v pisni, vizualni, zvočni, elektronski ali kateri koli drugi materialni obliki o:

(i) stanju elementov okolja, kot so zrak in ozračje, voda, tla, zemljišča, krajina in naravni življenjski prostori, vključno z mokrišči, obalnimi in morskimi območji, biološka raznovrstnost in njene sestavine, vključno z gensko spremenjenimi organizmi, ter o medsebojnih vplivih teh elementov;

(ii) dejavnikih, kot so snovi, energija, hrup, sevanje ali odpadki, vključno z radioaktivnimi odpadki, emisije, izpusti in druga sproščanja v okolje, ki vplivajo ali bi utegnili vplivati na elemente okolja, navedene pod (i);

(iii) ukrepih (vključno z upravnimi), kot so politike, zakonodaja, načrti, programi, sporazumi o okolju, ter dejavnostih, ki vplivajo ali bi utegnile vplivati na elemente in dejavnike, navedene pod (i) in (ii), ter ukrepih ali dejavnostih, načrtovanih za zaščito teh elementov;

[…]

(vi) zdravstvenem stanju in varnosti ljudi, vključno s kontaminacijo prehrambene verige, če je to pomembno, življenjskih razmerah ljudi, kulturnih znamenitostih in objektih, če nanje vpliva ali bi lahko vplivalo stanje elementov okolja pod (i) ali prek teh elementov [z enim od dejavnikov, ukrepov ali dejavnosti, navedenih] pod (ii) in (iii);

[…]“

33 Člen 3, prvi odstavek, Uredbe št. 1367/2006 v naslovu II te uredbe, naslovljenem „Dostop do informacij o okolju“, določa:

„Uredba [št. 1049/2001] se uporablja za vsakršno zahtevo prosilca za dostop do informacij o okolju, ki jih hranijo institucije in organi Skupnosti, brez diskriminacije na podlagi državljanstva, narodnosti ali stalnega prebivališča fizičnih oseb, pri pravnih osebah pa brez diskriminacije na podlagi sedeža ali dejanskega kraja poslovanja.“

34 Člen 6(1) Uredbe št. 1367/2006 določa:

„V zvezi s prvo in tretjo alineo člena 4(2) Uredbe [št. 1049/2001] se z izjemo preiskav, predvsem tistih, povezanih z domnevnimi kršitvami prava Skupnosti, šteje, da prevlada javni interes za razkritje, če se zahtevane informacije nanašajo na emisije v okolje. V zvezi z ostalimi izjemami iz člena 4 Uredbe [št. 1049/2001] se razlogi za zavrnitev razlagajo restriktivno, ob upoštevanju javnega interesa za razkritje in ali se zahtevane informacije nanašajo na emisije v okolje.“

Dejansko stanje in izpodbijani sklep

35 The International Chemical Secretariat (v nadaljevanju: ChemSec) je na podlagi uredb št. 1049/2001 in št. 1367/2006 ter člena 118 Uredbe REACH z elektronsko pošto z dne 1. decembra 2010 pri Evropski agenciji za kemikalije (ECHA) vložila začetno prošnjo za dostop do treh posebnih skupin informacij o 356 kemičnih snoveh, in sicer:

„1. ime(-na) proizvajalca(-ev)/uvoznika(-ov) s kontaktnimi podatki;

2. natančno tonažo snovi, ki se proizvede ali da v promet;

3. skupni razpon tonaže (tj. 1-10 ton, 10-100 ton, 100-1 000 ton ali čez 1 000 ton), v katerem je bilo registriranih 356 snovi, če dostop do informacij iz točke 2 ne bi bil mogoč.“

36 V tej prošnji je ChemSec navedla, da ni našla zadostnih informacij glede zadevnih 356 snovi. Dodala je:

„ECHA mora v skladu s členom 77(2)(e) Uredbe REACH na prošnjo dati na voljo informacije, ki niso vključene v njene zbirke podatkov, v skladu s členom 118. Zato je treba vse informacije, ki jih ECHA ni ali še ni objavila oziroma tega ne namerava storiti, na prošnjo dati na voljo javnosti na podlagi uredb št. 1049/2001 in št. 1367/2006.“

37 ECHA je z dopisom z dne 22. decembra 2010 odgovorila ChemSec:

„[…] v zvezi z vašo točko 1 bi razkritje informacij o proizvajalcu/uvozniku v skladu s členom 118(2)(d) Uredbe REACH in členom 4(3) [*sic*, dejansko člen 4(2)] Uredbe št. 1049/2001 razkrilo informacije o povezavah med proizvajalcem/uvoznikom in nadaljnjimi uporabniki, kar bi ogrozilo zaščito poslovnega interesa. Poleg tega dejstvo, da je proizvajalec ali uvoznik izvedel registracijo, pomeni dragoceno tržno informacijo. Ta informacija lahko pripomore k večji preglednosti trga in omogoči subjektom, da svoje ravnanje prilagodijo položaju svojih konkurentov. Obstaja torej splošni interes za nerazkritje informacij posameznih subjektov. Za razkritje teh informacij ni mogoče ugotoviti prevladujočega javnega interesa, prav tako pa se ni sklicevalo na kakršno koli takojšnje ukrepanje, na podlagi katerega bi lahko prišlo do razkritja teh informacij v skladu s členom 118(2), zadnji pododstavek, Uredbe REACH. Zato teh informacij ni mogoče razkriti, saj velja izjema od Uredbe št. 1049/2001.

V zvezi z vašo točko 2 naj opozorimo, da se na podlagi člena 118(2)(c) Uredbe REACH šteje, da informacije o natančni tonaži načeloma ogrožajo zaščito poslovnih interesov. Kot je navedeno v prejšnji točki, se uporablja člen 4(3) [*sic*, dejansko člen 4(2)] Uredbe št. 1049/2001, ker bi razkritje teh informacij dejansko ogrozilo zaščito poslovnega interesa in ker nam ni znan noben razlog, ki bi pripeljal do drugačnega zaključka ali bi na njegovi osnovi lahko ovrgli pravno domnevo. Poleg tega ni mogoče ugotoviti nobenega prevladujočega javnega interesa, ki bi zahteval drugačen zaključek. Poleg tega, kot v zvezi s prejšnjo točko, ni bilo zahtevano kakršno koli takojšnje ukrepanje v smislu člena 118(2), zadnji pododstavek, Uredbe REACH. Zato teh informacij ni mogoče razkriti, saj velja izjema od Uredbe št. 1049/2001.

V zvezi z vašo točko 3 vam sporočamo, da je ECHA na svojem spletnem mestu […] objavila seznam snovi v postopnem uvajanju. Na podlagi tega seznama lahko preverite, katere zadevne snovi so bile registrirane in katere niso bile [registrirane]. V zvezi s snovmi, ki ste jih navedli na seznamu, je mogoče zlahka preveriti, da večina od teh snovi (še) ni bila registrirana. ECHA zato trenutno nima informacij, ki ste jih zahtevali, tako da vaši prošnji v tej točki ne moremo ugoditi.

[…]

ECHA si močno prizadeva, da na svojem spletnem mestu čim prej objavlja informacije o razponu tonaže. Vendar je tehnična izvedba objave teh informacij še vedno v pripravi in prosimo vas za razumevanje, saj bo potrebno še nekaj časa, da bodo po končani obravnavi dokumentacije te informacije postopno dodane […]“

38 ChemSec je z dopisom z dne 21. januarja 2011 pri ECHA vložila potrdilno prošnjo, da bi ta ponovno preučila svojo „zavrnitev prošnje z dne 1. decembra 2010 za dostop do okoljskih dokumentov“. Sopodpisnica te potrdilne prošnje je bila zaradi skupnega interesa družba ClientEarth, ki ni bila sovlagateljica začetne prošnje. V opombi št. 1 navedenega dopisa je navedeno:

„Čeprav ni bila sovlagateljica začetne prošnje, se družba ClientEarth zaradi skupnega interesa za odobritev dostopa do zahtevanih dokumentov pridružuje potrdilni prošnji ChemSec. Če bi ECHA zahtevala, da družba ClientEarth predloži ločeno prošnjo za dostop do istih dokumentov, vljudno prosimo, da se ta prošnja, kar zadeva ChemSec, šteje za potrdilno prošnjo v smislu člena 8 Uredbe št. 1049/2001 za ponovno preučitev zavrnitve njene prošnje z dne 1. decembra 2010 s strani ECHA v obliki in na način, ki je v njej naveden.“

39 Družba ClientEarth in ChemSec (v nadaljevanju skupaj: tožeči stranki) sta v točkah od 4 do 6 potrdilne prošnje zatrjevali, da dokumenti, katerih razkritje zahtevata, pomenijo informacije o okolju, zaradi česar naj bi se uporabljali Aarhuška konvencija in Uredba št. 1367/2006.

40 Dalje sta v točkah od 7 do 13 potrdilne prošnje navedli, da za imena registracijskih zavezancev za snovi ne velja izjema od pravice do dostopa do dokumentov. Zlasti sta navedli, da člen 119(2) Uredbe REACH določa razširjanje vseh informacij iz varnostnega lista, razen če je bila vložena prošnja za zaupnost na podlagi člena 10(a)(xi) Uredbe REACH, in da je bila ECHA zato zavezana objaviti imena registracijskih zavezancev na svojem spletnem mestu. Argument ECHA, da je obstajal splošni interes za nerazkritje informacij posameznih subjektov, naj zato ne bi bil točen. Poleg tega sta poudarili, da bi ECHA, ker člen 4(2) Uredbe št. 1049/2001 določa, da institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi razkritje ogrozilo zaščito poslovnih interesov, morala analizirati vsak posamezni primer in to poleg tega samo, kadar so registracijski zavezanci zahtevali, naj se njihovo ime ne objavi na spletnem mestu ECHA. Nelogično naj bi namreč bilo, da bi se ugotovil obstoj splošnega interesa za nerazkritje, če bi se ime navsezadnje objavilo na internetu. Tožeči stranki sta v točkah 15 in 19 potrdilne prošnje pojasnili, da je bila ECHA zavezana, po potrebi, kontaktirati družbe, ki so vložile prošnjo za zaupnost glede svojega imena, da bi v skladu s členom 4(4) Uredbe št. 1049/2001 presodila, ali morebiti obstaja prevladujoči javni interes za razkritje in ali je treba, glede na to, da se zahtevajo informacije o okolju, v skladu s členom 6(1) Uredbe št. 1367/2006 kakršno koli izjemo od pravice do dostopa do teh informacij razlagati omejevalno.

41 V zvezi s točko 2 prošnje za informacije sta tožeči stranki v točkah od 21 do 24 potrdilne prošnje navedli, da čeprav člen 118(2) Uredbe REACH vzpostavlja domnevo v korist nerazkritja natančne tonaže, bi ECHA morala vsaj preučiti, ali bi razkritje informacij v konkretnem primeru vplivalo ali celo ogrozilo zadevne poslovne interese in ali obstaja prevladujoči javni interes za razkritje. ECHA pa naj ne bi pojasnila, kako bi razkritje ogrozilo zaščito poslovnih interesov, prav tako pa naj ne bi izkazala, da ni bilo prevladujočega javnega interesa za razkritje.

42 V zvezi s točko 3 prošnje za informacije sta tožeči stranki v točkah od 25 do 28 potrdilne prošnje poudarili, da naj bi bila ECHA zavezana odobriti dostop do zahtevanih dokumentov v rokih iz člena 7 Uredbe št. 1049/2001, in sicer v 15 delovnih dneh, če ni podaljšanja, in da ni bilo dopustno, da sta tožeči stranki morali čakati vse do trenutka objave skupnih razponov na spletnem mestu ECHA.

43 Poleg tega sta tožeči stranki v točkah od 29 do 33 potrdilne prošnje navedli, da obstaja prevladujoči javni interes za razkritje zahtevanih informacij. Pojasnili sta, da se te informacije dejansko nanašajo na 311 rakotvornih, mutagenih ali strupenih snovi za razmnoževanje (CMR), na 17 snovi, ki so obstojne, se kopičijo v organizmu in so strupene ali so zelo obstojne in se zelo kopičijo v organizmih (PBT in vPvB), in na 28 snovi, ki vzbujajo enako skrb, ter da bi te informacije morale biti dostopne zainteresiranim državljanom in organizacijam. Še več, informacija o natančni tonaži snovi, ki je dana v promet, je informacija, ki se nanaša na emisije v okolje. Zato naj bi se v skladu s členom 6 Uredbe št. 1367/2006 štelo, da za razkritje te informacije prevladuje javni interes.

44 Nazadnje sta tožeči stranki ECHA predlagali, naj ponovno preuči začetno prošnjo in odobri popoln dostop do zahtevanih informacij, razen kadar bi veljale izjeme, določene v členu 4 Uredbe št. 1049/2001, po tem, ko bi opravila posamično presojo vsake posebne snovi.

45 ECHA je v dopisu z dne 8. februarja 2011 z naslovom „Obvestilo o podaljšanju roka v zvezi z vašo potrdilno prošnjo za dostop do dokumentov“, ki je bil poslan le ChemSec, med drugim navedla:

„V skladu s členom 8(2) [Uredbe št. 1049/2001] lahko ECHA v izjemnih primerih podaljša rok za odgovor za 15 delovnih dni. Ker se vaša prošnja nanaša na zelo veliko dokumentov, predloženih v okviru registracije za posamezne snovi, ki ste jih navedli v prošnji, na podlagi Uredbe REACH, in bo Agencija z obravnavo vaše prošnje zelo delovno obremenjena, je za vašo prošnjo potreben dodaten rok za obravnavo. Zato sem se odločil za podaljšanje prvotnega roka za 15 delovnih dni.“

46 ECHA je z dopisom z dne 4. marca 2011 (v nadaljevanju: izpodbijani sklep) z naslovom „Potrdilna prošnja za ponovno preučitev sklepa o dostopu javnosti do dokumentov“ potrdila svoje predhodne zavrnitve. Ta dopis je bil poslan ChemSec in je vseboval omembo„V vednost: Vito Buonsante, Client Earth“.

47 ECHA je najprej ugotovila, da se prošnja nanaša na informacije, ki so jih proizvajalci, uvozniki ali ekskluzivni zastopniki posredovali v postopku registracije, ki je določen v Uredbi REACH, in da so informacije vključene v njene zbirke podatkov. Ugotovila je še, da je vsak proizvajalec, uvoznik ali ekskluzivni zastopnik predložil tehnično dokumentacijo za vsako kemično snov, kar pomeni več dokumentacij za neko snov, in da je prošnjo razumela v smislu, da se z njo želi pridobiti dostop do vseh teh tehničnih dokumentacij za 356 zadevnih snovi (če je ECHA te snovi že registrirala).

48 V zvezi s točko 1 prošnje je ECHA sklenila, da mora potrditi prvotni sklep o zavrnitvi dostopa do zahtevanih dokumentov. V točki 1(a) izpodbijanega sklepa je zlasti navedla, da „se z razkritjem informacij o proizvajalcu/uvozniku registriranih snovi močno tvega razkritje informacij o povezavah med proizvajalci ali uvozniki in nadaljnjimi uporabniki, in torej lahko v smislu člena 118(2)(d) Uredbe REACH ogroža zaščito poslovnih interesov“. V zvezi s tem je ECHA napotila „na druge razloge, ki utemeljujejo to domnevo in so navedeni v prvotnem sklepu […] z dne 22. decembra 2010“.

49 Vendar je ECHA priznala navedbo tožečih strank, da „mogoče ne obstaja splošni interes, da se te informacije v vseh okoliščinah obravnavajo [kot] zaupne in [da] bi bilo primerno, da se o njih izreče v vsakem posamičnem primeru po posvetovanju z lastniki vseh tehničnih dokumentacij“. Menila pa je, da „[b]rez poseganja v odgovor na to vprašanje dostopa do zahtevanih informacij kljub vsemu ni mogoče odobriti, ker [ECHA] skupaj s Komisijo in državami članicami trenutno ponovno preučuje postopek javnega objavljanja informacij o snoveh na podlagi člena 119(2) Uredbe REACH“.

50 ECHA je pojasnila, da se je ponovna preučitev nanašala zlasti na objavo informacij o identiteti proizvajalca, uvoznika ali distributerja, kolikor so bile take informacije že na voljo v zbirki podatkov ECHA. ECHA je dodala, da bi morala, če bi se v prihodnje odločila objavljati identiteto teh oseb za nekatere skupine snovi, prilagoditi svoje postopke in informacijski sistem ter za obstoječe registracije predvsem uvesti možnost, da zainteresirane osebe vložijo prošnjo za zaupnost v zvezi s svojo identiteto.

51 Dodala je, da „[b]i se v tem trenutku z odobritvijo dostopa do informacij, ki se zahtevajo na podlagi Uredbe (ES) št. 1049/2001, ne le izjemno povečala delovna obremenitev Agencije […,] ampak bi lahko prišlo do izogiba posebnim postopkom iz Uredbe REACH“ in da „bi s tem zlasti prišlo do tveganja, da registracijski zavezanci izgubijo redno pravno sredstvo, ki ga ta uredba določa zoper zavrnitev prošnje za zaupnost“. ECHA je na podlagi tega sklenila, da je edina rešitev uporaba člena 4(3) Uredbe št. 1049/2001 in zavrnitev dostopa, kadar se je prošnja nanašala na vprašanje, glede katerega ni bila sprejeta nobena odločitev, in kadar bi razkritje informacije resno škodovalo postopku odločanja

ECHA, ter da glede na skorajšnjo odločitev o prihodnjem pristopu Agencije ni prevladujočega javnega interesa, ki bi utemeljeval razkritje. Dalje je ECHA poudarila, da mora zagotavljati enako obravnavo vseh registracijskih zavezancev in jim dati enake možnosti za zaščito njihovih legitimnih interesov.

52 Poleg tega je ECHA pripomnila, da je morala glede na število tehničnih dokumentacij na snov upoštevati vidike sorazmernosti, če je ugotovila, da identiteta proizvajalca ali uvoznika ni bila del informacij iz člena 119(2) Uredbe REACH. Pojasnila je, da bi lahko nujnost, da opravi posamično analizo vsake prošnje za dostop do teh tehničnih dokumentacij, ki vključuje posvetovanje s tretjimi osebami, ogrozila njeno sposobnost, da izvaja svoje naloge na določenih področjih, in da si je zato morala pridržati pravico, da se neformalno usklajuje s prosilci, da bi dosegla pravičen dogovor v skladu s členom 6(3) Uredbe št. 1049/2001.

53 V zvezi s točko 2 prošnje je ECHA, sklicujoč se na člen 118(2)(c) Uredbe REACH, v točki 1(b) izpodbijanega sklepa navedla, da se je „odločila, da potrdi prvotni sklep, ker bi razkritje natančne tonaže snovi, ki se je zahtevalo s prošnjo, škodilo poslovnim interesom vpletenih registracijskih zavezancev“ in da „bi informacije o natančni tonaži razkrile tržni delež družb v primerjavi z njihovimi konkurenti“. Še več, navedla je, da bi objava te informacije lahko vplivala na področje konkurenčnega prava.

54 ECHA je navedla tudi, da ni zaznala prevladujočega javnega interesa, ki bi utemeljil razkritje. V zvezi s tem se povsem zaveda, da je bila prošnja utemeljena z željo, da se spodbudi regulativni pristop glede kemičnih snovi, ki bi jih bilo mogoče opredeliti kot snovi, ki vzbujajo veliko skrb. Vendar naj bi zakonodajalec z Uredbo REACH zagotovil instrumente za opredelitev in upravljanje tveganja takih snovi, predvsem s postopkom odobritve, ki predvideva obsežno posvetovanje z javnostjo.

55 V zvezi s točko 3 prošnje je ECHA v točki 1(c) izpodbijanega sklepa potrdila, da „zahtevani dokument ni v [njenih] zbirkah podatkov niti v [njenih] spisih“.

56 Poudarila je, da Uredba št. 1049/2001 ne nalaga obveznosti priprave dokumentov za odgovor na prošnje za dostop do dokumentov. Da pa bi ECHA lahko ChemSec posredovala tak dokument, bi morala zbrati informacije iz vseh registracijskih spisov in izračunati skupni razpon tonaže zadevnih snovi (če so bile registracijske vloge dejansko podane za vse te snovi). Pojasnila je, da bi enako veljalo za dostop do kumulativnega natančnega razpona tonaže za vsako snov, navedeno v prošnji, če bi bilo treba prošnjo razlagati na ta način.

57 ECHA je sicer dodala, da je posredovane informacije o razponu tonaže zbrala na podlagi posameznih spisov glede snovi, ki so naštete v prošnji. Dopisu je priložila preglednico s temi informacijami in pojasnila, da „je metodologija, ki se uporabi za ugotavljanje skupnega razpona tonaže, v pripravi“ in da „ECHA zato ne more jamčiti za točnost teh ročno obdelanih informacij“.

58 Izvršni direktor ECHA je 3. maja 2011 na podlagi mnenja upravnega odbora ECHA z dne 24. marca 2011 odločil, da se praksa objavljanja na internetu razširi na imena registracijskih zavezancev. Ta razširitev prakse objavljanja je pomenila izvedbo mnenja pravne službe Evropske komisije z dne 21. decembra 2010, v skladu s katerim je identiteta registracijskega zavezanca del informacij, ki jih mora ECHA razširjati na podlagi člena 119(2)(d) Uredbe REACH, kot so navedene na varnostnem listu, razen če je bila vložena veljavna prošnja za zaupnost na podlagi člena 10(a)(xi) Uredbe REACH.

59 ECHA je v sporočilu za medije, ki ga je objavila 18. aprila 2012 na svojem spletnem mestu, obvestila, da je sprejela sklep o metodologiji, ki se bo uporabljala pri izračunu „skupnega razpona tonaže“, in navedla, da bo te podatke objavila junija 2012. 25. julija 2012 je bil na spletnem mestu ECHA objavljen popravek tega sporočila za medije, s katerim je bila popravljena napaka pri metodi izračuna.

60 Junija 2012 je ECHA na svojem spletnem mestu v skladu s členom 119(2)(b) Uredbe REACH objavila agregatni skupni razpon tonaže za vsako registrirano snov, z izjemo tonaž, za katere je bila zaprošena zaupnost.

61 ECHA je julija 2012 objavila različico 2.0 priročnika za predložitev podatkov, ki v delu 15 z naslovom „Razširjanje“ med drugim pojasnjuje metodologijo objave imen in naslovov registracijskih zavezancev. Tudi različica 2.0 dela 16 tega priročnika z naslovom „Prošnja za zaupnost: Kako sestaviti prošnjo za zaupnost in kako utemeljiti prošnjo za zaupnost v skladu s členom 119(2) [Uredbe REACH]“, je bila julija 2012 objavljena na spletnem mestu ECHA in je med drugim izraz „sprememb na podlagi dodatnih elementov za prošnje za zaupnost v skladu s členom 119(2)(d) [Uredbe REACH] glede ‚drugih informacij iz varnostnega lista‘“.

62 ECHA je v sporočilu za medije z dne 28. novembra 2012 navedla, da je po spremembi svojega informacijskega sistema začela objavljati imena registracijskih zavezancev. ECHA pa je pojasnila, da so imena, v zvezi s katerimi je bilo ugodeno prošnji za zaupnost, izvzeta iz objave.

Postopek in predlogi strank

63 Tožeči stranki sta 6. maja 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili to tožbo.

64 ECHA je 3. avgusta 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča na podlagi člena 114(1) Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991 vložila ugovor nedopustnosti. Tožeči stranki sta stališča do tega ugovora predložili 28. oktobra 2004. S sklepom Splošnega sodišča z dne 13. decembra 2011 je bil ugovor združen z odločanjem po vsebini, odločitev o stroških pa je bila pridržana.

65 Komisija in European Chemical Industry Council (Svet evropske kemijske industrije, v nadaljevanju: Cefic) sta 9. avgusta 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v podporo predlogom ECHA.

66 Kraljevina Danska je 18. avgusta 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v podporo predlogom tožečih strank.

67 S sklepoma z dne 8. februarja 2012 je predsednik osmega senata Splošnega sodišča ugodil predlogoma za intervencijo, ki sta ju vložili Komisija in Kraljevina Danska, s sklepom z dne 18. oktobra 2012 pa predlogu za intervencijo, ki ga je podal Cefic.

68 Komisija in Cefic sta intervencijski vlogi vložila 22. marca oziroma 20. decembra 2012.

69 Kraljevina Danska je 21. marca 2012 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča zaprosila za umik svojega predloga za intervencijo.

70 Predsednik osmega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 22. maja 2012 ugodil predlogu Kraljevine Danske za umik in ji odredil, da nosi svoje stroške.

71 Ker se je sestava senatov Splošnega sodišča spremenila in je bila sodnica poročevalka premeščena v drugi senat, je bila ta zadeva dodeljena temu senatu.

72 Splošno sodišče (drugi senat) je strankam v okviru ukrepov procesnega vodstva postavilo pisno vprašanje, na katerega so odgovorile v predpisanem roku.

73 Splošno sodišče je na podlagi poročila sodnice poročevalke odločilo, da začne ustni postopek.

74 Stranke so podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča na obravnavi 30. januarja 2015.

75 Tožeči stranki Splošnemu sodišču predlagata, naj:

— ugovor nedopustnosti zavrne;

— izpodbijani sklep razglasi za ničen;

— ECHA naloži plačilo stroškov, skupaj s stroški obeh intervienientov.

76 ECHA Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo v postopku v glavni stvari razglasi za nedopustno;

— podredno, tožbo zavrne kot neutemeljeno;

— tožečima strankama naloži plačilo stroškov.

77 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj tožbo zavrne kot neutemeljeno v delu, v katerem se nanaša na tožbeni razlog tožečih strank, da se člen 4(3) Uredbe št. 1049/2001 ne uporablja za informacije o okolju.

78 Cefic Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— ničnostno tožbo tožečih strank zavrne;

— tožečima strankama naloži plačilo stroškov.

79 Tožeči stranki sta v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča pojasnili, da v skladu z besedilom svojih predlogov v repliki ne vztrajata pri predlogih v zvezi z ugotovitvijo, da je ECHA kršila Aarhuško konvencijo, Uredbo št. 1367/2006 in Uredbo št. 1049/2001. Poleg tega sta se tožeči stranki odpovedali tretjemu tožbenemu razlogu v delu, v katerem zatrjujeta kršitev člena 4(2) Aarhuške konvencije, kar je bilo vneseno v zapisnik o obravnavi.

Pravo

A – *Dopustnost*

1. *Ugovor nedopustnosti*

80 ECHA v ugovoru nedopustnosti v bistvu zatrjuje, da tožba ni dopustna, kar zadeva družbo ClientEarth, ker ta ni bila stranka začetne prošnje za dostop do dokumentov in ni bila naslovnica izpodbijanega sklepa, in kar zadeva ChemSec, ker njen odvetnik tožbe ni podpisal v njenem imenu, zaradi česar pred Splošnim sodiščem ni zastopana po odvetniku.

81 Najprej je treba preučiti drugi očitek ugovora nedopustnosti, ki ga ECHA uveljavlja proti ChemSec.

82 ECHA navaja, da ChemSec ni zastopana po odvetniku v smislu člena 19 Statuta Sodišča Evropske unije in torej ni stranka predloga za razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa, ker njen odvetnik tožbe ni podpisal v njenem imenu. Ker je ta odvetnik tožbo podpisal le v imenu družbe ClientEarth in je pred

podpisom dodal opombo „ki jo v imenu družbe ClientEarth posebej vlaga Pierre Kirch, odvetnik“, spodaj pa navedbo „za račun družbe ClientEarth“, naj bi odvetnik svoje zastopanje omejil na družbo ClientEarth.

83 Poleg tega ECHA navaja, da je seznam dokazov, predloženih v utemeljitev tožbe v glavni stvari, odvetnik podpisal „v imenu družbe ClientEarth“, brez navedbe ChemSec.

84 Najprej je treba spomniti, da mora v skladu s členom 43(1), prvi pododstavek, Poslovnika z dne 2. maja 1991 izvirnik vsakega procesnega akta podpisati zastopnik ali odvetnik strank.

85 V zvezi s tem je najprej treba ugotoviti, da je odvetnik ničnostno tožbo sestavil tako v imenu družbe ClientEarth kot ChemSec, kot je razvidno iz prve strani tožbe.

86 Poleg tega so na straneh 2 in 3 te tožbe navedene informacije o obeh tožečih strankah, med drugim njun naslov in telefonska številka ter navedba, da odvetnik zastopa obe tožeči stranki.

87 Dalje, ECHA ni izpodbijala, da je na tožbi izviren lastnoročni podpis odvetnika.

88 Nazadnje je treba ugotoviti, da sta obe tožeči stranki pravilno podali pooblastilo za zastopanje odvetniku, ki je podpisal tožbo.

89 Iz navedenega je razvidno, da je tožba v skladu tako s členom 43(1) Poslovnika z dne 2. maja 1991, ker je na njej lastnoročni podpis odvetnika zadevnih strank, kot s členom 44(1) tega poslovnika, ker tožba obsega imeni in naslov tožečih strank ter navedbo tožene stranke.

90 Te ugotovitve ne more omajati dejstvo, da je na zadnji strani tožbe navedba „za družbo ClientEarth posebej vložil Pierre Kirch, odvetnik“, ki ji sledi podpis odvetnika, pod tem podpisom pa je navedeno „za račun družbe ClientEarth“, medtem ko ni nikakršne omembe ChemSec.

91 Po eni strani ni iz nobene določbe prava Unije razvidno, da bi bile take navedbe obvezne in da bi odvetnik na zadnji strani tožbe po dodanem svojem podpisu moral opredeliti zadevni tožeči stranki.

92 Po drugi strani glede na ugotovitve v točkah od 84 do 88 zgoraj ni mogoče razumno trditi, da dejstvo, da je pred in po podpisu odvetnika omenjena le družba ClientEarth, pomeni, da je zastopanje odvetnika pred Splošnim sodiščem omejeno zgolj na to tožečo stranko.

93 Glede trditve ECHA, da je treba v skladu s sodbo Splošnega sodišča z dne 23. maja 2007, Parlament/Eistrup (T-223/06 P, ZOdl., str. II-1581), lastnoročni podpis odvetnika obravnavati kot bistveno pravilo obličnosti in ga dosledno uporabljati, tako da njegovo nespoštovanje povzroči nedopustnost tožbe, zadošča ugotoviti, da se je zgoraj navedena sodba Parlament/Eistrup nanašala na položaj, ko odvetnik ni lastnoročno podpisal ravno izvirnika tožbe, temveč je nanj odtisnil le svoj žig. Rešitve, ki jo je v tej sodbi sprejelo Splošno sodišče, torej ni mogoče uporabiti v tem primeru, v katerem na izvirniku tožbe podpis odvetnika sploh ne manjka.

94 Dalje, ker je tožbo podpisal odvetnik strank, je kot neupoštevno treba zavrniti trditev ECHA, da to, da je pooblastilo za zastopanje v tožbi, ne odpravi neobstoja podpisa odvetnika strank.

95 Iz tega sledi, da so bile s tem, da je na prvi strani tožbe omenjeno, da je tožba vložena v imenu obeh tožečih strank, s podatki o tožečih strankah na straneh 2 in 3 tožbe, z lastnoročnim podpisom odvetnika na zadnji strani tožbe in z vložitvijo dveh pooblastil, ki ju je sestavila vsaka od tožečih strank za istega odvetnika, izpolnjene zahteve iz člena 43(1) Poslovnika z dne 2. maja 1991.

96 Zato je treba zavrniti ugovor nedopustnosti v delu, ki zadeva ChemSec.

97 Nato je treba glede procesnega upravičenja družbe ClientEarth ugotoviti, da sta tožeči stranki vložili eno in isto tožbo. V skladu s sedaj že dobro ustaljeno sodno prakso v zvezi z eno in isto tožbo pa procesnega upravičenja drugih tožečih strank ni treba preizkusiti, če ima ena od njih procesno upravičenje, razen če preizkus temelji na razlogih ekonomičnosti postopka (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 24. marca 1993, CIRFS in drugi/Komisija, C-313/90, Recueil, str. I-1125, točka 31, in z dne 9. junija 2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ in drugi/Komisija, C-71/09 P, C-73/09 P in C-76/09 P, ZOdl., str. I-4727, točke od 36 do 38, in sodbo Splošnega sodišča z dne 11. decembra 2013, Cisco Systems in Messagenet/Komisija, T-79/12, ZOdl., točka 40).

98 Splošno sodišče bi moralo v obravnavanem primeru, četudi bi se pri ločeni obravnavi dopustnosti tožbe družbe ClientEarth ugotovilo, da ta nima procesnega upravičenja, vseeno tožbo obravnavati v celoti. Zato ni razlogov ekonomičnosti postopka, ki bi utemeljevali, da bi Splošno sodišče odstopilo od zadevne sodne prakse (glej v tem smislu zgoraj v točki 97 navedeno sodbo Cisco Systems in Messagenet/Komisija, točka 40).

99 Iz navedenega izhaja, da je treba ugovor nedopustnosti v celoti zavrniti.

2. *Ugovor v zvezi z nedopustnostjo predmeta tožbe*

100 ECHA zatrjuje, da se ta primer nanaša na posebno prošnjo za informacije in ne na prošnjo za dostop do dokumetov ali informacij o okolju. Zadevna prošnja naj ne bi bila veljavno sestavljena v smislu Uredbe št. 1049/2001, zaradi česar je bila nedopustna, in naj ECHA na podlagi navedene uredbe zato ne bi bila zavezana nanjo odgovoriti. Zato naj zoper njo ne bi bilo mogoče vložiti ničnostne tožbe.

101 Spomniti je treba, da v skladu z ustaljeno sodno prakso le ukrepi, ki povzročijo zavezujoče pravne učinke, ki lahko vplivajo na interese tretjih oseb tako, da značilno spremenijo njihov pravni položaj, pomenijo akte, ki so lahko predmet ničnostne tožbe (glej sklep Splošnega sodišča z dne 12. februarja 2010, Komisija/CdT, T-456/07, ZOdl., str. II-183, točka 52 in navedena sodna praksa).

102 Dalje je treba preučiti vsebino ukrepa, za katerega se zahteva razglasitev ničnosti, da bi se ugotovilo, ali je ta ukrep lahko predmet ničnostne tožbe, ker je oblika, v kateri je bil sprejet, glede tega načeloma nepomembna (glej zgoraj v točki 101 navedeni sklep Komisija/CdT, točka 53 in navedena sodna praksa).

103 Zapisano mnenje ali zgolj izjava o nameri ne more biti odločba, ki je lahko predmet ničnostne tožbe, ker ne more povzročiti pravnih učinkov ali ker ni namenjena temu, da bi jih povzročila (glej zgoraj v točki 101 navedeni sklep Komisija/CdT, točka 55 in navedena sodna praksa).

104 Poleg tega je bilo v zvezi z ničnostnimi tožbami, ki so jih vložili posamezniki, odločeno, da vsak dopis, ki je odgovor na prošnjo naslovnika, ni nujno odločba, ki daje naslovniku možnost, da vloži ničnostno tožbo (glej zgoraj v točki 101 navedeni sklep Komisija/CdT, točka 56 in navedena sodna praksa).

105 Vendar je treba v zvezi s pravico do dostopa do dokumentov institucij navesti, da je mogoče na podlagi člena 8(1) in (3) Uredbe št. 1049/2001, ki pomeni poseben izraz načela sodnega varstva, vsako zavrnitev dostopa do dokumentov, ki se jih zahteva od uprave, izpodbijati po sodni poti. Tako je ne glede na to, na katere razloge se za zavrnitev sklicuje (sodba Sodišča z dne 2. oktobra 2014, Strack/Komisija, še neobjavljena v ZOdl., C-127/13 P, točka 39).

106 Tako trditev, da je treba dostop do dokumenta zavrniti zaradi enega od razlogov iz člena 4 Uredbe št. 1049/2001, ali trditev, da zahtevani dokument ne obstaja, ne vpliva na pravico prosilcev do vložitve tožbe. Vsaka drugačna rešitev bi onemogočala nadzor, ki ga mora opraviti sodišče Unije nad utemeljenostjo sklepa o zavrnitvi dostopa do dokumentov institucij, saj bi instituciji za to, da se izogne

vsakemu sodnemu nadzoru, zadoščalo, da navede, da dokument ne obstaja. Zato je treba ugotoviti, da neobstoj zaprošenega dokumenta ali to, da ga zadevna institucija ne hrani, ne izključuje uporabe Uredbe št. 1049/2001 (zgoraj v točki 105 navedena sodba Strack/Komisija, točki 40 in 41).

107 Navesti je treba, da je zoper zavrnitev potrdilne prošnje načeloma mogoče vložiti ničnostno tožbo. Točka 1 izpodbijanega sklepa je poleg tega naslovljena „Sklep o vaši potrdilni prošnji“ in ECHA je, kot to določa člen 8(1) Uredbe št. 1049/2001, ChemSec v točki 3 izpodbijanega sklepa obvestila o možnosti vložitve tožbe na podlagi člena 263 PDEU.

108 Trditve ECHA, da za nedopustno prošnjo ni mogoče uporabiti Uredbe št. 1049/2001 in da zato za odločanje o njej ni pristojno Splošno sodišče, ni mogoče sprejeti.

109 Kot je razvidno iz sodne prakse, navedene v točki 104 zgoraj, vsak odgovor na splošno prošnjo za informacije sicer res ni nujno odločba, ki daje možnost vložitve ničnostne tožbe.

110 Vendar sta tožeči stranki zahtevali jasno opredeljene informacije v zvezi s seznamom specifičnih snovi, ki naj bi jih po njunem mnenju imela ECHA. ECHA v odgovoru ni posredovala zgolj splošnih informacij, temveč je sprejela sklep o zavrnitvi prošnje za informacije. Neodvisno od vprašanja, ali je bila ECHA zavezana odobriti dostop do navedenih informacij, predvsem na podlagi Uredbe št. 1049/2001, ali ne, ostaja dejstvo, da gre za zavrnilni sklep, katerega namen je povzročiti pravne učinke in zoper katerega se torej lahko vloži tožba.

111 Iz tega sledi, da ECHA ne more trditi, da njen odgovor na potrdilno prošnjo tožečih strank za informacije ni akt, zoper katerega je mogoče vložiti ničnostno tožbo, zaradi česar je treba ugovor nedopustnosti zavrniti.

B – *Ohranitev predmeta spora v zvezi s prošnjo za informacije v delu, v katerem se nanaša na po vložitvi tožbe razkrita imena in podatke registracijskih zavezancev*

112 ChemSec je s točko 1 prošnje za informacije zaprosila za dostop do informacij o imenih proizvajalca(-ev) ali uvoznika(-ov) s podatki v zvezi s 356 kemičnimi snovmi (glej točko 35 zgoraj).

113 Ker je ECHA po vložitvi tožbe vzpostavila novo prakso razširjanja nekaterih informacij iz člena 119 Uredbe REACH po internetu in je na svojem spletnem mestu novembra 2012 objavila del zahtevanih informacij, je treba preučiti, v kakšnem obsegu sta tožeči stranki ohranili pravni interes zoper izpodbijani sklep v zvezi s točko 1 prošnje za informacije.

114 Opozoriti je treba, da mora v skladu s sodno prakso pravni interes tožeče stranke glede predmeta tožbe obstajati ob njeni vložitvi, sicer ta ni dopustna. Ta predmet spora in pravni interes morata biti podana do razglasitve sodne odločbe, sicer se postopek ustavi, kar predvideva, da ima lahko stranka, ki je vložila tožbo, koristi zaradi izida tožbe (sodba Sodišča z dne 7. junija 2007, Wunenburger/Komisija, C-362/05 P, ZOdl., str. I-4333, točka 42, in sodba Splošnega sodišča z dne 22. marca 2011, Acces Info Europe/Svet, T-233/09, ZOdl., str. II-1073, točka 33).

115 Če pa pravni interes tožeče stranke med postopkom preneha, ji meritorna odločba Splošnega sodišča ne more nikakor koristiti (zgoraj v točki 114 navedeni sodbi Wunenburger/Komisija, točka 43, in Access Info Europe/Svet, točka 33).

116 V obravnavanem primeru je iz odgovora ECHA na pisno vprašanje Splošnega sodišča razvidno, da je objavila imena družb za vse snovi, ki so bile registrirane do konca novembra 2012, razen tistih, za katera so družbe vložile prošnjo za zaupnost. Pojasnila je, da je objava vključevala ime in naslov družbe, ne pa kakršnih koli osebnih podatkov (kot so telefonske številke ali naslovi elektronske pošte, ki jih je mogoče povezati z zaposlenimi v družbi). V zvezi z zadevnimi snovmi je ECHA navedla, da je

95 registracijskih zavezancev zahtevalo, da se njihova identiteta ne razkrije, tako da za 55 navedenih snovi, katerih „številke CE“ so navedene v prilogi Q.2 k temu odgovoru ECHA, vsa imena in naslovi družb niso bili na voljo na spletnem mestu ECHA. Za 6611 družb, ki so registrirale zadevne snovi, pa so bile informacije v celoti objavljene (razen osebnih podatkov). Navesti je treba, da so podatki v zvezi z informacijami, ki so bile objavljene, razvidni iz izpiska iz zbirke podatkov ECHA z dne 23. aprila 2014. ECHA je na obravnavi pojasnila, da se število registracijskih zavezancev, katerih identiteta je bila ali ni bila objavljena, glede na nove vloge za registracijo vseskozi spreminja. Razpoložljivi podatki torej niso posodobljeni in pomenijo le stanje objave na dan 23. aprila 2014.

117 Glede zadevnih informacij, ki so sedaj na voljo javnosti, ECHA v odgovoru na pisno vprašanje Splošnega sodišča navaja, da je tožba postala brezpredmetna, Komisija pa meni, da tožeči stranki nimata pravnega interesa za nadaljevanje postopka v zvezi s tem.

118 Tožeči stranki v točki 1 odgovora na pisno vprašanje Splošnega sodišča navajata, da ECHA ni posredovala vseh imen in da je bilo zato njuni prošnji le delno ugodeno, zaradi česar vprašanje razglasitve ničnosti sklepa o zavrnitvi v zvezi s točko 1 prošnje za informacije ostaja nerešeno in mora o njem odločiti Splošno sodišče. Na obravnavi pa sta navedli, da predlagata, naj Splošno sodišče odloči tudi o točki 1 prošnje za informacije, kolikor se nanaša na informacije, ki so bile medtem dane na voljo na spletnem mestu ECHA.

119 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je spor v zvezi z zahtevanimi informacijami, ki so bile razkrite na spletnem mestu ECHA, postal brezpredmeten in da sta tožeči stranki izgubili pravni interes, zaradi česar je treba postopek ustaviti (glej v tem smislu sodbi Splošnega sodišča z dne 23. novembra 2004, Turco/Svet, T-84/03, ZOdl., str. II-4061, točke od 28 do 30, in z dne 9. septembra 2011, LPN/Komisija, T-29/08, ZOdl., str. II-6021, točka 57; sklepe Splošnega sodišča z dne 6. septembra 2012, Nickel Institute/Komisija, T-180/10, točka 20; z dne 14. januarja 2014, Miettinen/Svet, T-303/13, točke od 17 do 19, in z dne 7. maja 2014, Evropaïki Dynamiki/Komisija, T-511/10, točka 20).

120 Zato je treba šteti, da je bilo prošnji tožečih strank v zvezi s temi informacijami ugodeno. Razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa v delu, v katerem je zavrnjen dostop do teh informacij, jima zato ne bi nikakor koristila.

121 Iz tega sledi, da je treba postopek glede prošnje v delu, v katerem se nanaša na imena in podatke, ki so bili objavljeni na spletnem mestu ECHA, ustaviti. Vendar, kot je navedeno v točki 116 zgoraj, ni mogoče natančno ugotoviti, v kakšnem obsegu so te informacije dejansko na voljo na internetu. Ker je ECHA posredovala le informacije o stanju objave na dan 23. aprila 2014, je treba postopek odločanja ustaviti le glede podatkov, ki so bili objavljeni na ta dan.

122 Tako bo treba tožbo preučiti le v zvezi z zavrnitvijo točke 1 prošnje za informacije v delu, v katerem se nanaša na podatke, ki še niso bili objavljeni 23. aprila 2014, in v zvezi z zavrnitvijo točk 2 in 3 prošnje za informacije.

C – *Vsebinska presoja*

123 Tožeči stranki v utemeljitev ničnostne tožbe navajata pet tožbenih razlogov. Prvi tožbeni razlog v zvezi z odločitvijo o podaljšanju roka za odgovor na potrdilno prošnjo se nanaša na kršitev člena 8(2) Uredbe št. 1049/2001. Z drugim tožbenim razlogom zatrjujeta kršitev člena 4(4) in (6) Uredbe št. 1049/2001. S tretjim tožbenim razlogom uveljavljata kršitev člena 4(1), (3) in (4) Aarhuške konvencije ter člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006. Četrti tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 4(2), prva alinea, in člena 4(3), prvi pododstavek, Uredbe št. 1049/2001. Peti tožbeni razlog zadeva kršitev člena 4(2), zadnji pododstavek, in člena 4(3), prvi pododstavek, Uredbe št. 1049/2001.

124 Glede načina, kako je treba preučiti te tožbene razloge, je treba ugotoviti, da se prvi tožbeni razlog brez razlikovanja nanaša na vse točke prošnje za informacije in ga je torej mogoče preučiti glede na vse te točke, medtem ko je preostale štiri tožbene razloge treba preučiti ločeno za vsako od treh točk prošnje za informacije.

125 Glede točke 1 prošnje v zvezi s podatki, ki še niso bili objavljeni 23. aprila 2014, je treba skupaj analizirati četrti in peti tožbeni razlog, in sicer četrtega v zvezi s kršitvijo člena 4(2), prva alinea, in člena 4(3), prvi pododstavek, Uredbe št. 1049/2001, ter petega v zvezi s kršitvijo člena 4(2), zadnji pododstavek, in člena 4(3), prvi pododstavek, Uredbe št. 1049/2001.

126 Glede točke 2 prošnje za informacije je treba skupaj preučiti četrti in peti tožbeni razlog v delu, v katerem zadevata, četrti, kršitev člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 in, peti, kršitev člena 4(2), zadnji pododstavek, Uredbe št. 1049/2001, ter tretji tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo člena 4(4) Aarhuške konvencije in člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006, pri čemer je treba upoštevati njihovo medsebojno prekrivanje. Dalje je treba glede točke 2 prošnje za informacije preučiti drugi tožbeni razlog o kršitvi člena 4(4) in (6) Uredbe št. 1049/2001.

127 Nazadnje je treba glede točke 3 prošnje za informacije po eni strani preučiti drugi tožbeni razlog v delu, v katerem se nanaša na kršitev člena 4(4) Uredbe št. 1049/2001, in po drugi strani tretji tožbeni razlog o kršitvi člena 4(1), (3) in (4) Aarhuške konvencije in člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006.

1. *Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 8(2) Uredbe št. 1049/2001 v zvezi s točkami 1,2 in 3 prošnje za informacije*

128 Tožeči stranki navajata, da je treba izpodbijani sklep razglasiti za ničen, ker sklep ECHA o podaljšanju roka za odgovor na potrdilno prošnjo ne izpolnjuje zahtev iz člena 8(2) Uredbe št. 1049/2001.

129 Najprej je treba navesti, da ima v skladu s členom 8(1) Uredbe št. 1049/2001 zadevna institucija na voljo rok 15 delovnih dni za odgovor na potrdilno prošnjo. Odstavek 2 tega člena določa, da „[se] lahko v izjemnih primerih, na primer kadar se prošnja nanaša na zelo dolg dokument ali na veliko dokumentov, […] rok iz odstavka 1 podaljša za 15 delovnih dni, pod pogojem, da institucija prosilca vnaprej obvesti in navede podrobne razloge“. Nazadnje, člen 8(3) te uredbe določa, da „[č]e institucija ne odgovori v predpisanem roku, se šteje, da je odgovor negativen, in prosilec ima pravico, da sproži sodni postopek proti instituciji in/ali pošlje pritožbo varuhu človekovih pravic na podlagi ustreznih določb Pogodbe ES“.

130 Iz sodne prakse je razvidno, da institucija z iztekom roka iz člena 8 Uredbe št. 1049/2001 ne izgubi pravice, da sprejme izrecno odločbo (glej v tem smislu sodbi Splošnega sodišča z dne 19. januarja 2010, Co-Frutta/Komisija, T-355/04 in T-446/04, ZOdl., str. II-1, točka 56, in z dne 10. decembra 2010, Ryanair/Komisija, od T-494/08 do T-500/08 in T-509/08, ZOdl., str. II-5723, točka 50).

131 Na področju dostopa do dokumentov je zakonodajalec določil posledice prekoračitve roka iz člena 8(1) in (2) Uredbe št. 1049/2001 in v členu 8(3) navedene uredbe določil, da če institucija prekorači rok, to daje pravico do sprožitve sodnega postopka (zgoraj v točki 130 navedena sodba Co-Frutta/Komisija, točka 58).

132 Prekoračitev roka za odgovor na potrdilno prošnjo vseeno ne vpliva na zakonitost sklepa o potrdilni prošnji, ki bi utemeljila razglasitev njene ničnosti (glej v tem smislu sklep Splošnega sodišča z dne 27. novembra 2012, Steinberg/Komisija, T-17/10, točka 102).

133 V obravnavanem primeru je treba ugotoviti, da je ECHA v dopisu o podaljšanju z dne 8. februarja 2011 po opisu vsebine prošnje navedla, da je podaljšanje roka utemeljeno glede na to, da se prošnja nanaša na veliko dokumentov, vloženih v okviru registracije na podlagi Uredbe REACH za snovi, navedene v prošnji, in da je zaradi te prošnje prišlo do velike delovne obremenitve ECHA.

134 Zdi se, da tožeči stranki menita, da bi lahko zatrjevana nezakonitost sklepa o podaljšanju vplivala na zakonitost izpodbijanega sklepa.

135 Vendar, četudi bi bil sklep o podaljšanju sprejet v nasprotju s členom 8(2) Uredbe št. 1049/2001, ta nezakonitost ne more vplivati na zakonitost izpodbijanega sklepa.

136 Kot je razvidno iz sodne prakse, navedene v točki 132 zgoraj, zgolj prekoračitev roka za odgovor na potrdilno prošnjo ne more utemeljiti razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa. Enako velja, kadar je sporna zakonitost ali veljavnost sklepa o podaljšanju. Tudi če bi bil sklep o podaljšanju neveljaven, bi to namreč dopuščalo kvečjemu ugotovitev, da rok za odgovor na potrdilno prošnjo ni bil podaljšan in da je bil zato izpodbijani sklep sprejet po roku, kar pa nikakor ne bi vplivalo na njegovo zakonitost.

137 Poleg tega ni mogoče na podlagi ničesar sklepati, da bi ECHA prišla do drugačne odločitve, kot jo je sprejela v izpodbijanem sklepu, če ne bi sprejela sklepa o podaljšanju.

138 Iz tega sledi, da je prvi tožbeni razlog neupošteven.

139 Dalje, prvič, ker se zdi, da tožeči stranki namigujeta, da na podlagi obrazložitve sklepa o podaljšanju (glej točko 133 zgoraj) nista mogli ugotoviti, ali ta sklep vsebuje napako, zadošča ugotovitev, da je navedena obrazložitev dovolj izčrpna, da sta lahko razumeli razloge, na podlagi katerih se je ECHA odločila za podaljšanje roka, in sta posledično lahko oblikovali mnenje glede zakonitosti tega sklepa.

140 Drugič, glede utemeljenosti obrazložitve sklepa o podaljšanju je treba opozoriti, da je ECHA prejela prošnjo za dostop do dokumentov v zvezi s tremi različnimi skupinami informacij o 356 različnih snoveh. Prošnja se je torej nanašala na zelo veliko dokumentov in je dejansko lahko povzročila izjemno delovno obremenjenost, zaradi česar so bili v pogoji za podaljšanje iz člena 8(2) Uredbe št. 1049/2001 v obravnavanem primeru izpolnjeni.

141 Čeprav tožeči stranki priznavata, da so pogoji za podaljšanje „teoretično obstajali“, vendarle zatrjujeta, da podaljšanje ni bilo utemeljeno, ker se naj ECHA ne bi posvetovala s tretjimi osebami niti naj ne bi posamično presojala zahtevanih dokumentov.

142 V bistvu se zdi, da tožeči stranki ECHA očitata, da podaljšanja roka ni izkoristila za to, da bi pravilno preučila potrdilno prošnjo. To navedbo je treba zavrniti, ker zatrjevane napake, ki naj bi jih storila pri presoji potrdilne prošnje, ne morejo postaviti pod vprašaj pravilne uporabe člena 8(2) Uredbe št. 1049/2001. Te zatrjevane napake bi namreč lahko vplivale na zakonitost samega izpodbijanega sklepa, ne pa na zakonitost sklepa o podaljšanju roka.

143 Glede na navedeno je treba prvi tožbeni razlog zavrniti.

2. *Četrti in peti tožbeni razlog, četrti: kršitev člena 4(2), prva alinea, in člena 4(3), prvi pododstavek, Uredbe št. 1049/2001 ter peti: kršitev člena 4(2), zadnji pododstavek, in člena 4(3), prvi pododstavek, Uredbe št.º1049/2001 v delu, v katerem se nanašata na točko 1 prošnje za informacije*

144 V delu, v katerem se točka 1 prošnje za informacije nanaša na imena in podatke registracijskih zavezancev, ki 23. aprila 2014 še niso bili objavljeni na internetu, je treba skupaj preučiti četrti in peti tožbeni razlog, s katerima se, gledano skupaj, uveljavlja, da se je ECHA nepravilno sklicevala na zavrnitvene razloge, ki so določeni tako v členu 4(2) Uredbe št. 1049/2001 kot v členu 4(3) iste uredbe.

145 Najprej je treba spomniti, da imajo v skladu s členom 15(3) PDEU vsi državljani Unije in vse fizične ali pravne osebe s prebivališčem ali statutarnim sedežem v eni od držav članic pravico dostopa do dokumentov institucij Evropske unije ob upoštevanju načel in pogojev, ki se določijo z uredbami po rednem zakonodajnem postopku. Namen Uredbe št. 1049/2001 je, kot je navedeno v njeni uvodni izjavi 4 in členu 1, javnosti zagotoviti pravico do čim širšega dostopa do dokumentov institucij. Iz te uredbe in zlasti iz njene uvodne izjave 11 in člena 4, ki v zvezi s tem določa izjeme, pa je tudi razvidno, da je ta pravica do dostopa podvržena nekaterim omejitvam, ki temeljijo na razlogih javnega ali zasebnega interesa (glej sodbo Sodišča z dne 14. novembra 2013, LPN in Finska/Komisija, C-514/11 P in C-605/11 P, ZOdl., točka 40 in navedena sodna praksa).

146 Prav tako je treba spomniti, da je treba izjeme od dostopa do dokumentov razlagati in uporabljati ozko, da se ne bi onemogočila uporaba splošnega načela, ki javnosti daje kar najširši dostop do dokumentov, ki jih imajo institucije (sodba Sodišča z dne 18. decembra 2007, Švedska/Komisija, C-64/05 P, ZOdl., str. I-11389, točka 66, in sodba Splošnega sodišča z dne 6. julija 2006, Franchet in Byk/Komisija, T-391/03 in T-70/04, ZOdl., str. II-2023, točka 84).

a) Prvi del: kršitev člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001

147 Po navedbah tožečih strank ECHA ni dokazala obstoja dovolj konkretnega posega v interes, ki je varovan s členom 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001. Natančneje, izpodbijata dejstvo, da bi se lahko štelo, da razkritje zahtevanih informacij ogroža zaščito poslovnih interesov zadevnih oseb v skladu s členom 118(2)(d) Uredbe REACH. Tožeči stranki med drugim ugotavljata, da objava imen registracijskih zavezancev na spletnem mestu ECHA nasprotuje trditvi ECHA v zvezi s tem.

148 V skladu s členom 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi njegovo razkritje ogrozilo zaščito poslovnih interesov fizičnih in pravnih oseb, razen če ne prevlada javni interes za razkritje. Poleg tega je treba navesti, da člen 118(2)(d) Uredbe REACH v zvezi s tem določa, da se razkritje informacij o povezavah med proizvajalcem ali uvoznikom in njegovimi distributerji ali nadaljnjimi uporabniki načeloma šteje za ogrožanje zaščite poslovnih interesov zadevne osebe.

149 ECHA je v izpodbijanem sklepu zavrnila dostop do zahtevanih informacij, ker je med drugim menila, da bi se z razkritjem informacij o proizvajalcu ali uvozniku registriranih snovi močno tvegalo razkritje takih informacij in bi se torej v skladu s členom 118(2) Uredbe REACH lahko ogrožalo zaščito poslovnih interesov (glej točko 48 zgoraj).

150 ECHA v pisnih vlogah zatrjuje, da je v izpodbijanem sklepu pravilno uporabila člen 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 in člen 118(2)(d) Uredbe REACH. Trdi tudi, da člen 119 Uredbe REACH vzpostavlja poseben in izčrpen sistem objavljanja in zaupnosti.

151 Vendar so imena in podatki informacije, ki spadajo v člen 119(2)(d) Uredbe REACH. Poleg tega je ECHA od novembra 2012 na podlagi te določbe na svojem spletnem mestu objavljala imena in podatke za vse registrirane snovi, razen če je bila podana prošnja za zaupnost. ECHA torej zavrnitve dostopa do zahtevanih informacij ni mogla utemeljiti s členom 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 v povezavi s členom 118(2)(d) Uredbe REACH.

152 Namreč, če je po eni strani sistem razširjanja po internetu, vzpostavljen s členom 119 Uredbe REACH, izčrpen, se za informacije iz člena 119 Uredbe REACH ne uporablja člen 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 v povezavi s členom 118(2)(d) Uredbe REACH in zato ne more utemeljiti zavrnitve dostopa do informacij o imenih in podatkih registracijskih zavezancev.

153 Če pa po drugi strani sistem iz člena 119 Uredbe REACH načeloma ne izključuje popolnoma sistema dostopa do dokumentov, določenega s členom 118 Uredbe REACH in Uredbo št. 1049/2001, ostaja dejstvo, da je treba v skladu s členom 119(2)(d) Uredbe REACH informacije, zahtevane v obravnavanem primeru, objaviti na internetu, razen če ECHA ugodi prošnji za zaupnost. Zato ECHA, če ni podana takšna prošnja, ne more utemeljiti zavrnitve vseh razkritij zahtevanih informacij na podlagi pravne domneve iz člena 118(2)(d) Uredbe REACH z navedbo, da bi razkritje ogrožalo zaščito poslovnih interesov zadevne osebe. Pravna domneva iz člena 118 Uredbe REACH namreč ne more utemeljiti tega, da se informacija načeloma ne razkrije, kadar bolj specifična določba, to je člen 119(2)(d) Uredbe REACH, zahteva, da se ta informacija načeloma razkrije.

154 Iz tega sledi, da pogoji za zavrnitveni razlog na podlagi člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 v povezavi s členom 118(2)(d) Uredbe REACH v obravnavanem primeru niso izpolnjeni in ni potrebno preučiti, ali in v kakšnem obsegu bi razkritje imen registracijskih zavezancev resnično lahko razkrilo povezave med proizvajalcem ali uvoznikom in njegovimi distributerji ali nadaljnjimi uporabniki.

b) Drugi del: kršitev člena 4(3) Uredbe št. 1049/2001

155 Po zatrjevanju tožečih strank se je ECHA ob zavrnitvi razkritja imen proizvajalcev ali uvoznikov napačno sklicevala na izjemo od pravice do dostopa do dokumentov iz člena 4(3) Uredbe št. 1049/2001.

156 V zvezi s tem je treba spomniti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso treba dokazati, da utegne sporni dostop konkretno in dejansko ogroziti zaščito interesa, ki ga ščiti izjema, ter da je nevarnost ogrozitve tega interesa razumno predvidljiva, ne le hipotetična (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 18. decembra 2008, Muñiz/Komisija, T-144/05, neobjavljena v ZOdl., točka 74 in navedena sodna praksa).

157 Poleg tega mora biti postopek odločanja resno ogrožen, da bi se uporabila izjema iz člena 4(3), prvi pododstavek, Uredbe št. 1049/2001. To zlasti velja, kadar razkritje zadevnih dokumentov znatno vpliva na postopek odločanja. Presoja resnosti pa je odvisna od vseh okoliščin zadeve, zlasti od negativnih učinkov na postopek odločanja, na katere se institucija sklicuje v zvezi z razkritjem zadevnih dokumentov (zgoraj v točki 156 navedena sodba Muñiz/Komisija, točka 75).

158 V izpodbijanem sklepu je ECHA odločila, da so pogoji iz člena 4(3) Uredbe št. 1049/2001 v obravnavanem primeru izpolnjeni. Natančneje, ECHA je ugotovila, da opravlja ponovni preizkus postopka razširjanja informacij o snoveh javnosti na podlagi člena 119(2) Uredbe REACH in da se ponovni preizkus zlasti nanaša na razširjanje informacij o identiteti izvajalca, uvoznika ali distributerja. ECHA je navedla, da bi morala, če bi se odločila, da v prihodnje objavlja identiteto teh oseb za nekatere skupine snovi, prilagoditi svoje postopke in svoj informacijski sistem ter med drugim za obstoječe registracije uvesti možnost, da zadevne osebe vložijo prošnjo za zaupnost glede svoje identitete. Dodala

je, da bi se z odobritvijo dostopa do informacij, zahtevanih na podlagi Uredbe št. 1049/2001, ne le izjemno povečala delovna obremenitev, ampak bi lahko prišlo tudi do izogibanja posameznim postopkom iz Uredbe REACH (glej točke od 49 do 51 zgoraj).

159 Po eni strani drži, da je ECHA ob sprejetju izpodbijanega sklepa nameravala spremeniti svojo prakso razširjanja informacij o identiteti registracijskih zavezancev, da bi to prakso prilagodila zahtevam iz člena 119(2) Uredbe REACH in da so bile zato te informacije predmet postopka odločanja ECHA.

160 Po drugi strani je treba glede vprašanja, ali bi razkritje lahko močno ogrozilo ta postopek odločanja, navesti, da imena registracijskih zavezancev niso informacije o samem postopku, temveč pomenijo bolj informacije, na katere se nanaša sklep, sprejet na podlagi tega postopka. Dostop do zahtevanih informacij ne bi mogel preprečiti ECHA, da bi odločila o ukrepih, potrebnih za izvajanje obveznosti razkritja informacij na internetu, ki izhajajo iz člena 119(2) Uredbe REACH.

161 Dalje, ker je ECHA v izpodbijanem sklepu zatrjevala, da bi se ji z odobritvijo dostopa do informacij, zahtevanih na podlagi Uredbe št. 1049/2001, izjemno povečala delovna obremenitev, zadošča ugotovitev, da je namen člena 4(3) Uredbe št. 1049/2001 le zaščita postopka odločanja in ne izogniti se čezmerni delovni obremenitvi zadevnih institucij.

162 Enako velja glede navedbe ECHA, da bi se lahko z dostopom do informacij, zahtevanih na podlagi Uredbe št. 1049/2001, izognilo postopkom iz Uredbe REACH. Zatrjevano tveganje izogiba tem postopkom namreč ne zadeva postopka odločanja, temveč bolj posledice morebitnega razkritja zahtevanih informacij. Zavrnitveni razlog iz člena 4(3), prvi pododstavek, Uredbe št. 1049/2001 pa se nanaša le na postopek odločanja.

163 Iz navedenega je razvidno, da ECHA ni dokazala, da bi razkritje zahtevanih informacij močno ogrozilo zadevni postopek odločanja. Zato so drugi del v zvezi s kršitvijo člena 4(3), prvi pododstavek, Uredbe št. 1049/2001 in posledično četrti in peti tožbeni razlog v delu, v katerem se nanašata na točko 1 prošnje za informacije, utemeljeni, kolikor je o njih še treba odločiti.

164 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da razlogi, navedeni v izpodbijanem sklepu, ne zadostujejo za utemeljitev zavrnitve informacij, zahtevanih s točko 1 prošnje za informacije, tako da je treba izpodbijani sklep v tej točki razglasiti za ničen, kolikor se nanaša na informacije, ki še niso bile razkrite 23. aprila 2014, ni pa treba preučiti drugega in tretjega tožbenega razloga v zvezi s tem.

3. *Drugi, tretji, četrti in peti tožbeni razlog, drugi: kršitev člena 4(4) in (6) Uredbe št. 1049/2001, tretji: kršitev člena 4(4) Aarhuške konvencije in člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006, četrti: kršitev člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 in peti: kršitev člena 4(2), zadnji pododstavek, Uredbe št. 1049/2001 v delu, v katerem se nanašajo na točko 2 prošnje za informacije*

a) Tretji, četrti in peti tožbeni razlog, tretji: kršitev člena 4(4) Aarhuške konvencije in člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006, četrti: kršitev člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 in peti: kršitev člena 4(2), zadnji pododstavek, Uredbe št. 1049/2001

165 Tožeči stranki zatrjujeta, da ECHA ni bila upravičena zavrniti točke 2 prošnje za informacije na podlagi člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 v povezavi s členom 118(2)(c) Uredbe REACH in da ni spoštovala načela, da je treba v skladu s členom 4(4) Aarhuške konvencije in členom 6(1) Uredbe št. 1367/2006 vse izjeme od pravice do dostopa do informacij o okolju razlagati omejevalno.

166 V zvezi s tem je treba najprej preučiti, ali je ECHA lahko utemeljeno sklepala, da bi razkritje natančne tonaže zadevnih snovi ogrožalo zaščito poslovnih interesov zadevnih oseb, in nato, ali bi prevladujoči javni interes utemeljil razkritje teh informacij.

Ogrožanje zaščite poslovnih interesov

167 Po navedbah tožečih strank ECHA ni spoštovala člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 s tem, da se je pri zavrnitvi dostopa do informacij iz točke 3 prošnje za informacije oprla na domnevo iz člena 118(2)(c) Uredbe REACH, ker ta domneva ne dokazuje, kako je bil ogrožen poslovni interes pravnih ali fizičnih oseb, ki so registrirali zadevnih 356 snovi.

168 Prvič, ugotoviti je treba, da ureditev izjem iz člena 4 Uredbe št. 1049/2001, zlasti pa odstavka 2 tega člena, temelji na uravnoteženju interesov, ki so v danih okoliščinah nasprotni, in sicer na eni strani interesov, ki bi jim razkritje zadevnih dokumentov koristilo, in na drugi tistih, ki bi jih to razkritje ogrozilo. Odločitev o prošnji za dostop do dokumentov je odvisna od tega, kateremu interesu je v obravnavanem primeru treba dati prednost (zgoraj v točki 145 navedena sodba LPN in Finska/Komisija, točka 42).

169 Drugič, navesti je treba, da čeprav v skladu z ustaljeno sodno prakso za utemeljitev zavrnitve dostopa do dokumenta načeloma ne zadošča, da je ta dokument v zvezi z dejavnostjo ali interesom, navedenim v členu 4 Uredbe št. 1049/2001, ker mora zadevna institucija predložiti tudi pojasnila o tem, kako bi dostop do navedenega dokumenta lahko konkretno in dejansko škodoval interesu, ki je varovan z eno od izjem, določenih v tem členu, pa se lahko ta institucija v zvezi s tem vseeno opre na splošne domneve, ki veljajo za določeno vrsto dokumentov, saj lahko podobne splošne ugotovitve veljajo za prošnje za razkritje, ki se nanašajo na dokumente iste vrste (sodbe Sodišča z dne 28. junija 2012, Komisija/Agrofert Holding, C-477/10 P, ZOdl., točka 57; z dne 28. junija 2012, Komisija/Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, ZOdl., točka 116; z dne 17. oktobra 2013, Svet/Access Info Europe, C-280/11 P, ZOdl., točka 72, in z dne 27. februarja 2014, Komisija/Enbw Energie Baden-Württemberg, C-365/12 P, točki 64 in 65).

170 V takem primeru mora zadevna institucija vseeno pojasniti, na katerih splošnih ugotovitvah utemeljuje domnevo, da bi lahko razkritje teh dokumentov ogrožalo enega od interesov, ki jih varujejo izjeme, določene v členu 4 Uredbe št. 1049/2001, pri čemer ni treba konkretno presoditi vsakega od teh dokumentov (zgoraj v točki 169 navedena sodba Svet/Access Info Europe, točka 73).

171 Natančneje, zahteve, naj se preveri, ali zadevna splošna domneva dejansko velja, ni mogoče razlagati tako, da bi morala institucija posamično preučiti vsak dokument, za katerega se v obravnavani zadevi prosi. S takšno zahtevo bi se tej splošni domnevi odvzel polni učinek, in sicer omogočenje instituciji, da na vseobsegajočo zahtevo za dostop tudi odgovori vseobsegajoče (zgoraj v točki 145 navedena sodba LPN in Finska/Komisija, točka 68).

172 Vendarle je treba poudariti, da splošna domneva ne izključuje možnosti, da se dokaže, da za dokument, katerega razkritje se zaproša, ta domneva ne velja ali da prevlada javni interes za razkritje tega dokumenta v skladu s členom 4(2) Uredbe št. 1049/2001 (glej zgoraj v točki 169 navedeno sodbo Komisija/Enbw, točka 100 in navedena sodna praksa).

173 Tretjič, v skladu s členom 118(2)(c) Uredbe REACH se načeloma šteje, da razkritje „natančne tonaže snovi ali pripravka, ki se proizvede ali da v promet“ ogroža zaščito poslovnih interesov zadevne osebe.

174 V obravnavanem primeru je ECHA glede točke 2 prošnje za informacije v točki 1(b) izpodbijanega sklepa navedla, da člen 118(2)(c) Uredbe REACH vsebuje splošno domnevo, v skladu s katero informacija o natančni tonaži načeloma ogroža zaščito poslovnih interesov zadevne osebe. Ugotovila je, da noben dokaz ni ovrgel te pravne domneve in da bi razkritje škodovalo poslovnim interesom registracijskih zavezancev. S to informacijo bi se razkril tržni delež družb v primerjavi z njihovimi konkurenti. Še več, navedla je, da bi objava te informacije lahko vplivala na področje konkurenčnega prava (glej točko 53 zgoraj).

175 Ugotoviti je treba, da tožeči stranki s točko 2 prošnjo za informacije o natančni tonaži snovi, ki se proizvede ali da v promet, ECHA zaprošata za informacijo, za katero se prav na podlagi domneve iz člena 118(2)(c) Uredbe REACH načeloma šteje, da njeno razkritje ogroža zaščito poslovnih interesov zadevne osebe, zaradi česar se v obravnavanem primeru ta domneva uporablja.

176 Zgolj trditve tožečih strank, da ECHA s sklicevanjem na člen 118(2)(c) Uredbe REACH ni dokazala, kako bi razkritje natančne tonaže ogrožalo poslovne interese oseb, ki so registrirale vsako od 356 zadevnih snovi, ne morejo ovreči domneve iz tega člena. Kadar se namreč uporabi pravna domneva iz člena 118(2)(c) Uredbe REACH, lahko zadevni organ šteje, da bi razkritje ogrožalo zaščito poslovnih interesov zadevne osebe, ne da bi mu bilo treba konkretno presoditi vsebino vsakega od dokumentov, katerih razkritje se zaproša. Zaradi te pravne domneve in ker ni konkretnih elementov, ki bi jo lahko ovrgli, ECHA ni bila zavezana dokazati, kako bi razkritje natančne tonaže ogrožalo poslovne interese zadevnih oseb.

177 Te ugotovitve ne more izpodbiti dejstvo, da mora biti preizkus, ki se zahteva za obravnavo prošnje za dostop do dokumentov, načeloma konkreten in posamičen. Kot je razvidno iz sodne prakse, navedene v točki 169 zgoraj, ima to načelo izjeme, med drugim kadar obstaja splošna domneva, da bi razkritje zadevnega dokumenta ogrožalo enega od interesov, ki jih varujejo izjeme, določene v členu 4 Uredbe št. 1049/2001. To velja še toliko bolj, kadar je taka domneva izrecno določena z zakonsko določbo, in sicer s členom 118(2)(c) Uredbe REACH, kot je to v obravnavanem primeru.

178 Glede na te preudarke je treba skleniti, da je bila ECHA na podlagi člena 118(2)(c) Uredbe REACH v povezavi s členom 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001, upravičena šteti, da bi razkritje natančne tonaže registriranih snovi ogrožalo poslovne interese zadevnih oseb. V nadaljevanju je treba še preučiti, ali bi obstoj prevladujočega javnega interesa vendarle utemeljil navedeno razkritje.

Obstoj prevladujočega javnega interesa, ki utemeljuje razkritje

179 Tožeči stranki navajata, da ECHA ne sme zavrniti dostopa do dokumentov zaradi zaščite interesa, ki je zajet z eno od izjem iz člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001, če ni na eni strani preverila, da ne obstaja prevladujoči javni interes, ki utemeljuje razkritje navedenega dokumenta, in na drugi strani ni pretehtala različnih zadevnih interesov, česar naj ECHA v izpodbijanem sklepu ne bi naredila.

180 Natančneje, tožeči stranki trdita, da se prošnja za informacije nanaša na informacije o okolju in emisije v okolje ter da zato za razkritje zahtevanih podatkov prevladuje javni interes v skladu s členom 6(1) Uredbe št. 1367/2006. Dalje ECHA očitata, da je kršila člen 4(4) Aarhuške konvencije in člen 6(1) Uredbe št. 1367/2006, ki po mnenju tožečih strank zahtevata, da je treba vse izjeme od pravice do dostopa do informacij o okolju razlagati omejevalno.

181 V obravnavanem primeru je ECHA v izpodbijanem sklepu navedla, da ni ugotovila prevladujočega javnega interesa, ki bi utemeljil razkritje zahtevanih informacij. Pojasnila je, da je vsekakor zaznala, da je bila prošnja utemeljena z „željo, da se spodbudi regulativni pristop glede kemičnih snovi, ki bi jih bilo mogoče opredeliti kot snovi, ki vzbujajo veliko skrb“. Dodala je, da „[je] zakonodajalec z Uredbo REACH vendarle zagotovil instrumente za ugotavljanje in upravljanje tveganja s temi snovmi, predvsem s postopkom odobritve, ki [predvideva] obsežno posvetovanje z javnostjo“ (glej točko 54 zgoraj).

182 Za preizkus trditev tožečih strank je treba prvič preveriti, ali bi – ob domnevi, da zadevne informacije pomenijo informacije o okolju – to zadostovalo za ugotovitev, da prevladuje javni interes za njihovo razkritje. Drugič, preučiti je treba vprašanje, ali so se zahtevane informacije nanašale na emisije v okolje, tako da se v skladu s členom 6(1) Uredbe št. 1367/2006 šteje, da za njihovo razkritje prevladuje javni interes. Nazadnje in tretjič, treba bo preizkusiti, ali je trditev tožečih strank, da ECHA v obravnavanem primeru ni pretehtala različnih zadevnih interesov, utemeljena.

– Obstoj prevladujočega javnega interesa v primeru prošenj za informacije o okolju

183 Prvič, preveriti je treba, ali iz člena 6(1), drugi stavek, Uredbe št. 1367/2006 izhaja, da za razkritje informacij o okolju vedno obstaja prevladujoči javni interes.

184 V zvezi s tem je treba spomniti, da je treba v skladu s členom 4(2), zadnji pododstavek, Aarhuške konvencije razloge za zavrnitev prošnje za informacije o okolju „razlagati omejevalno ob upoštevanju javnega interesa za razkritje in ob upoštevanju, ali se zahtevane informacije nanašajo na emisije v okolje“.

185 To načelo je potrjeno z drugim stavkom uvodne izjave 15 Uredbe št. 1367/2006, v katerem je navedeno, da „[bi bilo treba] razloge za zavrnitev dostopa do informacij o okolju […] razlagati restriktivno, ob upoštevanju javnega interesa, ki mu služi razkritje, ter morebitne povezave med zahtevanimi informacijami in emisijami v okolje“.

186 Člen 6(1), drugi stavek, Uredbe št. 1367/2006 določa, da se „[v] zvezi z ostalimi izjemami iz člena 4 [Uredbe št. 1049/2001] […] razlogi za zavrnitev razlagajo restriktivno, ob upoštevanju javnega interesa za razkritje in ali se zahtevane informacije nanašajo na emisije v okolje“. Iz besedila in sistematike tega člena 6(1) je razvidno, da „ostale izjeme“ v smislu drugega stavka tega odstavka ne vključujejo zaščite poslovnih interesov, kar je ECHA navedla kot razlog za zavrnitev točke 2 prošnje za informacije (glej točki 37 in 53 zgoraj).

187 Prvi stavek člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006 namreč vzpostavlja pravilo v zvezi z izjemami iz člena 4(2), prva in tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001. V drugem stavku istega odstavka 1 pa ni navedeno le „ostale izjeme“, ampak „ostale izjeme iz člena 4 Uredbe [št. 1049/2001]“. V to določbo so torej vključene izjeme iz tega člena 4(1), druga alinea, in (3) ter (5) (zgoraj v točki 145 navedena sodba LPN in Finska/Komisija, točka 83). Ker zaščita poslovnih interesov spada na področje člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001, na katerega napotuje prvi stavek člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006, ni vključena v pojem „ostale izjeme“ iz drugega stavka tega člena 6(1).

188 V obravnavanem primeru je treba najprej ugotoviti, da se tožeči stranki glede uporabe izjeme iz člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001, ki se med drugim nanaša na zaščito poslovnih interesov, ne moreta veljavno sklicevati na člen 6(1), drugi stavek, Uredbe št. 1367/2006. Po eni strani se namreč drugi stavek tega odstavka nanaša le na obveznost restriktivne razlage izjem, ki niso izjeme, navedene v členu 6(1), prvi stavek, Uredbe št. 1367/2006, se pravi izjem, ki niso izjema iz člena 4(2), prva in tretja alinea, Uredbe št. 1049/2001 (glej v točki 187 navedeno sodno prakso).

189 Po drugi strani se člen 6(1), drugi stavek, Uredbe št. 1367/2006 sklicuje zgolj na „javni interes“ za razkritje in ne na „prevladujoč“ javni interes v smislu člena 4(2), zadnji stavek, Uredbe št. 1049/2001 (zgoraj v točki 119 navedena sodba LPN/Komisija, točka 136). Iz člena 6(1), drugi stavek, Uredbe št. 1367/2006 torej ne izhaja, da za razkritje informacij o okolju vedno prevladuje javni interes.

190 Drugič, tožeči stranki trdita, da 356 snovi, za katere je bila vložena prošnja za dostop do informacij, spada med zelo strupene kemične proizvode. Po njunem mnenju je legitimno, da javnost ve, da je na trgu Unije sto tisoče ton snovi, ki lahko negativno vplivajo na zdravje ljudi ali na okolje in s katerimi rokujejo delavci ter se uporabljajo v potrošniških proizvodih. Priznanje pravice državljanom, da se temeljito seznanijo s količino nevarnih snovi na trgu, bi omogočilo izvajanje večjega pritiska za zamenjavo teh snovi z varnejšimi nadomestki.

191 Ugotoviti je treba, da ima to, da imajo državljani možnost pridobiti ustrezne informacije o okolju in dejanske možnosti sodelovati v postopkih odločanja v okoljskih zadevah, bistveno vlogo v demokratični družbi. Kot je namreč navedeno v preambuli k Aarhuški konvenciji, boljši dostop do

informacij in večja udeležba javnosti pri odločanju na področju okolja povečujeta kakovost in izvajanje odločitev, prispevata k ozaveščanju javnosti o okoljskih vprašanjih, dajeta javnosti možnost, da izraža svoje interese, in omogočata organom javne oblasti, da jih ustrezno upoštevajo.

192 Pravica javnosti, da prejme te informacije, je izraz načela javnosti, ki je izvedeno z vsemi določbami Uredbe št. 1049/2001, kot izhaja iz uvodne izjave 2 te uredbe, po kateri javnost omogoča državljanom, da tesneje sodelujejo v postopku odločanja, in zagotavlja, da je uprava deležna večje legitimnosti ter je učinkovitejša in odgovornejša do državljana v demokratičnem sistemu ter prispeva h krepitvi načela demokracije (sodba Splošnega sodišča z dne 12. septembra 2007, API/Komisija, T-36/04, ZOdl., str. II-3201, točka 96).

193 Čeprav res ni nujno, da se prevladujoči javni interes, ki lahko upraviči razkritje dokumenta, razlikuje od načel, na katerih temelji Uredba št. 1049/2001 (zgoraj v točki 145 navedena sodba LPN in Finska/Komisija, točka 92), je iz sodne prakse vendarle razvidno, da zgolj s splošnimi ugotovitvami ni mogoče dokazati, da je načelo javnosti imelo kakršen koli poseben pomen, ki bi lahko prevladal nad razlogi za zavrnitev razkritja zadevnih dokumentov, in da mora prosilec konkretno navesti okoliščine, na katerih temelji prevladujoč javni interes, ki upravičuje razkritje zadevnih dokumentov (glej v tem smislu zgoraj v točki 145 navedeno sodbo LPN in Finska/Komisija, točki 93 in 94 ter navedena sodna praksa).

194 V obravnavanem primeru je iz argumentacije tožečih strank, povzete v točki 190 zgoraj, razvidno, da v bistvu le zatrjujeta, da dejstvo, da zahtevane informacije pomenijo informacije o okolju v zvezi z nevarnimi snovmi, upravičuje višjo stopnjo javnosti in javni dostop do teh informacij, da se s tem omogoči, da državljani tesneje sodelujejo v postopku odločanja, in s tem prispeva k zmanjšanju tveganj za zdravje in okolje. Tožeči stranki se tako le splošno sklicujeta na načela, na katerih temelji Uredba št. 1367/2006 v povezavi z Uredbo št. 1049/2001, ne da bi uveljavljali kakršen koli argument, s katerim bi lahko dokazali, da je v zvezi z natančno tonažo snovi uporaba teh istih načel glede na posebne okoliščine primera posebej nujna. Kot pa izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 193 zgoraj, s splošnimi ugotovitvami ni mogoče dokazati, da je v nekem primeru načelo javnosti imelo kakršen koli poseben pomen, ki bi lahko prevladal nad razlogi za zavrnitev razkritja zahtevanih dokumentov.

195 Poleg tega tožeči stranki tudi nista pojasnili razlogov, zakaj je objava natančne tonaže zadevnih snovi nujna in zakaj objava skupnega razpona tonaže, v katerem je bila snov registrirana, kot to določa člen 119(2)(b) Uredbe REACH, ne zadošča za zadostitev javnemu interesu.

196 Iz navedenih preudarkov sledi, da prevladujoči javni interes za razkritje informacij, zahtevanih s točko 2 prošnje za informacije, ne izhaja zgolj iz dejstva – četudi dokazanega – da so zadevne informacije informacije o okolju.

– Pojem informacij, ki se nanašajo na emisije v okolje, v smislu člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006

197 Tožeči stranki zatrjujeta, da je informacija o natančni tonaži, v kateri je bila snov dana v promet, informacija, ki se nanaša na emisije v okolje. Zato naj bi se v skladu s členom 6 Uredbe št. 1367/2006 štelo, da za razkritje te informacije prevlada javni interes.

198 Tožeči stranki se sklicujeta tudi na člen 4(4)(d) Aarhuške konvencije, ki na eni strani določa možnost zavrnitve prošnje za informacije o okolju, če bi razkritje škodljivo vplivalo na „zaupnost poslovnih in industrijskih informacij, če tako zaupnost varuje zakon zaradi zaščite legitimnih gospodarskih interesov“, in na drugi strani, da je „v tem okviru […] treba razkriti informacije o emisijah, pomembne za varstvo okolja“.

199 Prvič, v zvezi z razkritjem informacij o emisijah v okolje je treba spomniti, da so s členom 6 Uredbe št. 1367/2001 k Uredbi št. 1049/2001 dodana posebna pravila o prošnjah za dostop do informacij o okolju (zgoraj v točki 145 navedena sodba LPN in Finska/Komisija, točka 79).

200 Člen 6(1), prvi stavek, Uredbe št. 1367/2006 določa pravno domnevo, da prevlada javni interes za razkritje, če se zahtevane informacije nanašajo na emisije v okolje, razen če se te informacije nanašajo na preiskave, zlasti v zvezi z morebitnimi kršitvami prava Unije (glej v tem smislu zgoraj v točki 119 navedeno sodbo LPN/Komisija, točka 108)

201 Člen 6(1), prvi stavek, Uredbe št. 1367/2006 dalje zahteva, da zadevna institucija, ki ji je predložena prošnja za dostop do dokumenta, tega razkrije, če se zahtevane informacije nanašajo na emisije v okolje, čeprav bi to razkritje lahko ogrozilo zaščito poslovnih interesov fizičnih in pravnih oseb tudi glede pravic intelektualne lastnine teh oseb v smislu člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001.

202 V zvezi s tem je treba poudariti, da morajo institucije, kadar nameravajo uveljavljati izjemo zoper prošnjo za dostop do dokumentov, to izjemo razlagati in uporabljati omejevalno (glej sodbo Sodišča z dne 21. julija 2011, Švedska/MyTravel in Komisija, C-506/08 P, ZOdl., str. I-6237, točka 75 in navedena sodna praksa), da se ne bi onemogočila uporaba splošnega načela, ki javnosti daje kar najširši dostop do dokumentov, ki jih imajo institucije (sodba Splošnega sodišča z dne 24. maja 2011, NLG/Komisija, T-109/05 in T-444/05, ZOdl., str. II-2479, točka 123).

203 Člen 6(1), prvi stavek, Uredbe št. 1367/2006 pa s tem, da določa, da je razkritje, kadar se zaprošene informacije nanašajo na emisije v okolje, v javnem interesu, ki prevlada nad interesom, ki je varovan z izjemo, omogoča konkretno uveljavitev tega splošnega načela.

204 Drugič, v zvezi z opredelitvijo emisij v okolje je treba navesti, da pojma „emisije v okolje“ ne opredeljujeta niti Aarhuška konvencija niti Uredba št. 1367/2006.

205 Vendar, čeprav Uredba št. 1367/2006 ne vsebuje izrecne opredelitve pojma emisije v okolje, so v členu 2(1)(d)(ii) te uredbe v okviru opredelitve informacij o okolju omenjene „emisije, izpusti in druga sproščanja v okolje, ki vplivajo ali bi utegnili vplivati na elemente okolja, navedene pod (i)“. Ta „[točka] (i)“ se nanaša na „stanje elementov okolja“, ne pa na „zdravstveno stanje in varnost ljudi“, ki je urejeno v „[točki] (vi)“ navedene določbe.

206 Čeprav je namen člena 2(1)(d) Uredbe št. 1367/2006 načeloma opredeliti pojem informacije o okolju, je glede na besedilo „[točke] (ii)“ te določbe vendarle mogoče sklepati, da lahko emisije pomenijo le sproščanja v okolje, ki vplivajo ali bi utegnili vplivati na elemente okolja.

207 Poleg tega je treba ugotoviti, da navodilo za izvajanje Aarhuške konvencije v različici, objavljeni leta 2000, napotuje na pojem emisije, kakor izhaja iz Direktive Sveta 96/61/ES z dne 24. septembra 1996 o celovitem preprečevanju in nadzorovanju onesnaževanja (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 3, str. 80), katere člen 2, točka 5, emisijo opredeljuje kot neposreden ali posreden izpust ali oddajanje snovi, vibracij, toplote ali hrupa iz posameznega ali razpršenih virov v obratu, v zrak, vodo ali tla, obrat pa je nepremična enota, v kateri poteka ena ali več dejavnosti, ki so navedene v Prilogi I k direktivi.

208 V tem primeru, ne da bi se bilo treba izreči o vprašanju, ali opredelitev emisij v okolje, ki izhaja iz navodil za izvajanje in ki predpostavlja izpust iz obrata, lahko koristi pri razlagi Uredbe št. 1367/2006, je treba ugotoviti, da zgolj izdelave snovi ali njenega dajanja v promet nikakor ni mogoče šteti za izpust te snovi v okolje, tako da informacija o količini, ki je bila izdelana ali dana v promet, tudi ne more pomeniti informacije, ki se nanaša na emisijo v okolje.

209 Prvič, navesti je treba, da te ugotovitve ne omaja navedba tožečih strank, da snov, ki je dana v promet, nujno součinkuje z okoljem in ljudmi, zaradi česar že dajanje v promet pomeni emisijo v okolje.

210 Najprej je treba spomniti, kot je razvidno iz preudarkov iz točk 205 in 206 zgoraj, da součinkovanje z zdravjem in varnostjo ljudi ne zadošča za sklepanje, da obstaja emisija v okolje in da taka emisija pomeni sproščanje v okolje, ki vpliva ali bi utegnilo vplivati na elemente okolja.

211 Glede navedbe tožečih strank, da snov, ko je dana v promet, ni več pod nadzorom gospodarskega subjekta in jo je mogoče sprostiti v okolje ter lahko vpliva na elemente okolja, je treba navesti, da mora biti sprostitev v okolje, ki se predpostavlja s pojmom emisije, stvarna in ne le potencialna. Abstraktna nevarnost emisije snovi obstaja že od njenega nastanka. Seveda ni izključeno, da bi se ta nevarnost lahko povečala s tem, da se snov da v promet. Ostaja pa dejstvo, da niti izdelava niti dejstvo, da je snov dana v promet, ne more pomeniti emisije te snovi v okolje. Zgolj nevarnost, da bi se snov izpustila v okolje, ne utemeljuje, da bi se tonaža izdelane snovi ali snovi, dane v promet, opredelila za informacijo o emisijah v okolje.

212 Dalje je treba navesti, da obstajajo snovi, zlasti intermediati v smislu člena 3, točka 15, Uredbe REACH (glej točko 17 zgoraj), ki se, če se uporabljajo v skladu s svojim namenom, ne sprostijo v okolje.

213 Čeprav je vse snovi, ki niso intermediati, mogoče kadar koli v njihovem življenskem ciklu sprostiti v okolje, to vseeno ne pomeni, da je mogoče tonažo teh proizvedenih ali v promet danih snovi šteti za informacijo, ki se nanaša na sproščanja v okolje, ki vplivajo ali bi utegnili vplivati na elemente okolja (glej točko 206 zgoraj).

214 Iz navedenega je razvidno, da ni mogoče šteti, da se informacije, zahtevane v okviru točke 2 prošnje za informacije, nanašajo na emisije v okolje. Zato v obravnavanem primeru na podlagi člena 6(1), prvi stavek, Uredbe št. 1367/2006 ni mogoče sklepati o obstoju prevladujočega javnega interesa.

– Tehtanje različnih zadevnih interesov

215 Po trditvah tožečih strank ECHA ni spoštovala obveznosti tehtanja med javnim interesom, ki mu služi razkritje informacij o okolju, in poslovnim interesom zadevnih družb, ki mu služi zavrnitev razkritja, pri čemer se sklicujeta na pravno domnevo iz člena 118(2)(c) Uredbe REACH, v skladu s katero razkritje natančne tonaže ogroža zaščito poslovnih interesov.

216 S tem argumentom ne moreta uspeti.

217 Kot je navedeno v točki 178 zgoraj, je bila namreč ECHA na podlagi te pravne domneve upravičena domnevati, da bi razkritje zahtevanih informacij ogrozilo zaščito poslovnih interesov zadevnih družb, ne da bi konkretno preučila vsako informacijo. ECHA je nato v skladu s členom 4(2), zadnji stavek, Uredbe št. 1049/2001 preizkusila, ali v posebnih okoliščinah prevladujoči javni interes utemeljuje razkritje. Na koncu je na podlagi obrazložitve, ki je dovolj izčrpna, da se razume njeno razlogovanje, utemeljeno sklenila, da ni takega prevladujočega javnega interesa.

218 V teh okoliščinah je treba zavrniti očitek tožečih strank, da ECHA ni upoštevala javnega interesa ali prevladujočega javnega interesa za razkritje zadevnih informacij o okolju in da ni pravilno pretehtala nasprotnih interesov v smislu člena 4(2), zadnji stavek, Uredbe št. 1049/2001.

219 Tožeči stranki tudi nista dokazali, da ECHA ni spoštovala načela, da je treba izjeme od pravice do dostopa do informacij o okolju razlagati omejevalno. Zavrnitev prošnje za informacije, ki temelji na pravni domnevi iz člena 118(2)(c) Uredbe REACH in neobstoju prevladujočega javnega interesa, ki utemeljuje razkritje zahtevanih informacij, namreč ne dopušča ugotovitve, da izjema od pravice do dostopa ni bila uporabljena ozko.

220 Iz tega sledi, da je treba četrti, peti in tretji tožbeni razlog v delu, v katerem se nanašajo na kršitev člena 4(4) Aarhuške konvencije in člena 6(1) Uredbe št. 1367/206, zavrniti kot neutemeljene v zvezi s točko 2 prošnje za informacije.

b) Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 4(4) in (6) Uredbe št. 1049/2001

Prvi del: kršitev člena 4(4) Uredbe št. 1049/2001

221 Tožeči stranki navajata, da ECHA ni izpolnila obveznosti, da opravi posvetovanje s tretjimi osebami, s čimer je kršila člen 4(4) Uredbe št. 1049/2001.

222 Opozoriti je treba, da člen 4(4) Uredbe št. 1049/2001 določa, da se institucija, kadar gre za dokumente tretje osebe, posvetuje s to tretjo osebo, da ugotovi, ali je treba uporabiti izjemo iz člena 4(1) ali (2) te uredbe, razen če je že jasno, da dokument mora ali ne sme biti razkrit. Iz tega sledi, da se institucije niso dolžne posvetovati z zadevno tretjo osebo, če je jasno razvidno, da dokument mora biti razkrit oziroma da ne sme biti razkrit. V vseh drugih primerih se morajo institucije posvetovati z zadevno tretjo osebo. Zato posvetovanje z zadevno tretjo osebo na splošno pomeni predhodni pogoj za ugotovitev, ali se uporabijo izjeme glede dostopa iz člena 4(1) in (2) Uredbe št. 1049/2001, če gre za dokumente tretje osebe (sodbe Splošnega sodišča z dne 30. novembra 2004, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisija, T-168/02, ZOdl., str. II-4135, točka 55; z dne 30. januarja 2008, Terezakis/Komisija, T-380/04, neobjavljena v ZOdl., točka 54, in z dne 3. oktobra 2012, Jurašinović/Svet, T-63/10, ZOdl., točka 83).

223 Spomniti je tudi treba, da posvetovanje s tretjo osebo, ki ni država članica, določeno v členu 4(4) Uredbe št. 1049/2001, institucije ne zavezuje, ampak ji mora omogočiti, da presodi, ali se uporabi izjema, določena v odstavku 1 in 2 tega člena (zgoraj v točki 222 navedena sodba Jurašinović/Svet, točka 87).

224 V zvezi s točko 2 prošnje za informacije je ECHA s tem, da je zavrnila razkritje natančne tonaže iz razloga, da bi razkritje ogrožalo zaščito poslovnih interesov zadevnih oseb, uporabila izjemo iz člena 4(2) Uredbe št. 1049/2001. Čeprav ni sporno, da se ECHA pred odločitvijo o prošnji ni posvetovala z zadevnimi družbami, je iz sodne prakse, navedene v točki 222 zgoraj, razvidno, da je neizvedba posvetovanja s tretjimi osebami v skladu z Uredbo št. 1049/2001, če se za zadevne dokumente jasno uporablja ena od izjem, ki so določene v tej uredbi.

225 V obravnavanem primeru je bilo v točki 178 zgoraj že ugotovljeno, da je ECHA zlasti na podlagi pravne domneve iz člena 118(2)(c) Uredbe REACH pravilno štela, da bi razkritje natančne tonaže zadevnih snovi ogrožalo zaščito poslovnih interesov zadevnih družb in da je treba, ker ni prevladujočega javnega interesa, ki bi utemeljil razkritje, zavrniti dostop do zahtevanih informacij. Zato je treba šteti, da se izjema iz člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 jasno uporablja za zadevne informacije, tako da posvetovanje s tretjimi osebami ni bilo potrebno.

226 Tožeči stranki te ugotovitve ne moreta izpodbiti s sklicevanjem se na sodbo Sodišča z dne 16. decembra 2010, Stichting Natuur en Milieu in drugi (C-266/09, ZOdl., str. I-13119). Sodišče se je v tej sodbi izreklo med drugim o razlagi člena 4 Direktive 2003/4 v zvezi z izjemami od pravice do dostopa. Res je, da je treba v skladu s točko 3 izreka te sodbe člen 4 Direktive 2003/4 razlagati tako, da je tehtanje, ki ga določa ta člen, med javnim interesom, ki mu služi razkritje informacij o okolju, in posebnim interesom, ki mu služi zavrnitev razkritja, treba opraviti v vsakem posameznem primeru, ki je predložen pristojnim organom, tudi če bi nacionalni zakonodajalec z določbo splošne narave določil merila, ki bi omogočala lažjo primerjalno presojo obravnavanih interesov. Vendar Sodišče ni razsodilo, da institucije Unije ne smejo upoštevati pravne domneve, ki jo je zakonodajalec Unije predvidel v členu 118(2) Uredbe REACH, in da bi se morale posvetovati s tretjimi osebami tudi v primerih, ko je jasno, da je dokument ne glede na besedilo člena 4(4) Uredbe št. 1049/2001 treba oziroma se ga ne sme razkriti.

227 Iz navedenih preudarkov izhaja, da je treba prvi del drugega tožbenega razloga zavrniti.

Drugi del: kršitev člena 4(6) Uredbe št. 1049/2001 in načela sorazmernosti

228 Prvič, tožeči stranki navajata, da ECHA ni izpolnila svoje obveznosti, da preuči možnost odobritve delnega dostopa do informacije o natančni tonaži, ki jo da v promet vsak registracijski zavezanec, s čimer naj bi kršila člen 4(6) Uredbe št. 1049/2001.

229 Iz besedila člena 4(6) Uredbe št. 1049/2001 je razvidno, da če velja katera od izjem od pravice do dostopa le za nekatere dele zahtevanega dokumenta, se drugi deli dokumenta objavijo. Poleg tega načelo sorazmernosti zahteva, da izjeme ne smejo prekoračiti tistega, kar je primerno in potrebno za uresničitev želenega cilja (sodba Sodišča z dne 6. decembra 2001, Svet/Hautala, C-353/99 P, Recueil, str. I-9565, točka 28, in sodba Splošnega sodišča z dne 19. marca 2013, In ‘t Veld/Komisija, T-301/10, ZOdl., točka 200).

230 Splošno sodišče je že presodilo, da člen 4(6) Uredbe št. 1049/2001 zahteva konkreten in posamičen preizkus vsebine vsakega dokumenta. Samo tak preizkus vsakega dokumenta namreč lahko omogoči instituciji, da preuči možnost, da prosilcu odobri delni dostop. Presoja dokumentov po kategorijah namesto glede na konkretne informacije v teh dokumentih ni dovolj, saj mora preizkus instituciji omogočiti, da konkretno presodi, ali se navedena izjema zares nanaša na celoto informacij, vsebovanih v teh dokumentih (glej v tem smislu zgoraj v točki 146 navedeno sodbo Franchet in Byk/Komisija, točka 117 in navedena sodna praksa).

231 Kot je razvidno iz sodne prakse, navedene v točki 169 zgoraj, ima načelo, v skladu s katerim mora biti preizkus, ki se zahteva za obravnavo prošnje za dostop do dokumentov, konkreten in posamičen, vendarle izjeme, med drugim kadar obstaja splošna domneva, da bi razkritje zadevnega dokumenta ogrožalo enega od interesov, ki jih varujejo izjeme, določene v členu 4 Uredbe št. 1049/2001. Dalje, kot je že bilo navedeno v točki 177 zgoraj, to velja še toliko bolj, kadar je taka domneva izrecno določena z zakonsko določbo, in sicer v obravnavanem primeru s členom 118(2)(c) Uredbe REACH.

232 Glede trditve tožečih strank, da ECHA po opravljeni posamični presoji ni obravnavala možnosti, da razkrije informacije o tonaži specifičnih snovi, je treba navesti, da pravna domneva iz člena 118(2)(c) Uredbe REACH, v skladu s katero razkritje natančne tonaže ogroža zaščito poslovnih interesov zadevnih oseb, zajema vse zadevne snovi in da tožeči stranki niti za vse te snovi niti za specifične snovi nista predložili dokazov, ki bi lahko ovrgli to pravno domnevo. Tožeči stranki tudi nista dokazali obstoja prevladujočega javnega interesa, ki bi vsaj za del snovi utemeljil razkritje zahtevanih informacij. Zato je ECHA lahko štela, ne da bi bila zavezana opraviti preizkus vsakega posameznega primera, da za informacije o natančni tonaži zadevnih snovi velja izjema iz člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001.

233 Drugič, po zatrjevanju tožečih strank v repliki je ECHA kršila načelo sorazmernosti s tem, da ni upoštevala možnosti razkritja informacij o tonaži posebnih snovi v skladu s členom 4(6) Uredbe št. 1049/2001.

234 ECHA navaja, da tožeči stranki s tem uveljavljata nov tožbeni razlog, ki naj ne bi bil dopusten ali naj bi bil vsaj neutemeljen.

235 Najprej, v zvezi z vprašanjem dopustnosti, ki ga je izpostavila ECHA, je treba opozoriti, da iz člena 44(1)(c) in člena 48(2) Poslovnika z dne 2. maja 1991 izhaja, da mora tožba vsebovati predmet postopka in kratek povzetek navajanih tožbenih razlogov ter da navajanje novih razlogov med postopkom ni dovoljeno, razen če ti izhajajo iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se pojavile med postopkom. Vendar pa je treba tožbeni razlog, ki pomeni neposredno ali implicitno razširitev razloga, predhodno navedenega v tožbi, in je z njim v tesni zvezi, razglasiti za dopusten. Analogno rešitev je treba uporabiti za očitek, naveden v utemeljitev tožbenega razloga (zgoraj v točki 229 navedena sodba In ‘t Veld/Komisija, točka 97).

236 Kot je razvidno iz sodne prakse, navedene v točki 229 zgoraj, mora zadevni organ pri uporabi izjem od pravice do dostopa do dokumentov spoštovati načelo sorazmernosti. Natančneje, namen člena 4(6) Uredbe št. 1049/2001 je prispevati k spoštovanju tega načela z odobritvijo delnega razkritja, če se izjema od pravice do dostopa nanaša le na del zahtevanega dokumenta, da se ne prekorači tistega, kar je primerno in potrebno za uresničitev želenega cilja. V tem okviru sklicevanje tožečih strank na načelo sorazmernosti ne pomeni novega tožbenega razloga, temveč očitek, s katerim se podrobneje pojasnjuje tožbeni razlog v zvezi s kršitvijo člena 4(6) Uredbe št. 1049/2001. Tožeči stranki v bistvu navajata, da je ECHA s kršitvijo te določbe hkrati kršila načelo sorazmernosti.

237 Zato je očitek glede kršitve načela sorazmernosti dopusten.

238 Dalje, z vidika vsebinske presoje je vendarle treba ugotoviti, da ta očitek ni utemeljen, ker ECHA ni kršila zahtev načela sorazmernosti s tem, da po preizkusu vsakega posamičnega primera ni odobrila dostopa do dela zahtevanih informacij.

239 V točki 232 zgoraj je že bilo navedeno, da glede na pravno domnevo iz člena 118(2)(c) Uredbe REACH tak posamični preizkus ni bil potreben. Ta določba ne presega tistega, kar je primerno in potrebno za uresničitev želenega cilja, to je zaščite poslovnih interesov.

240 V zvezi s tem je treba navesti, da ta pravna domneva ne preprečuje nujno dostopa do zahtevane informacije, temveč da obstaja možnost, da se po potrebi uveljavljajo elementi, ki lahko ovržejo to domnevo ali pa dokažejo obstoj prevladujočega javnega interesa, ki utemeljuje popolno ali delno razkritje zahtevanih informacij (glej po analogiji v točki 172 zgoraj navedeno sodno prakso). Poleg tega je ECHA vsekakor zavezana, da v skladu s členom 119(2)(b) Uredbe REACH objavlja skupni razpon tonaže, v katerem je bila neka snov registrirana. Uredba REACH tako v določenem obsegu dopušča dostop do informacij o tonaži snovi, čeprav se njena natančna tonaža ne razkrije.

241 Iz zgoraj navedenih preudarkov je razvidno, da je treba drugi del drugega tožbenega razloga zavrniti in posledično v celoti zavrniti ta tožbeni razlog v delu, v katerem se nanaša na točko 2 prošnje za informacije.

242 Iz tega sledi, da tožba ni utemeljena v delu, v katerem se nanaša na zavrnitev točke 2 prošnje za informacije.

4. *Drugi in tretji tožbeni razlog, drugi: kršitev člena 4(4) Uredbe št. 1049/2001 in tretji: kršitev člena 4(1), (3) in (4) Aarhuške konvencije in člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006 v delu, v katerem se nanašata na točko 3 prošnje za informacije*

a) Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 4(4) Uredbe št. 1049/2001

243 Po zatrjevanju tožečih strank ECHA ni izpolnila svojih obveznosti iz člena 4(4) Uredbe št. 1049/2001.

244 Natančneje, tožeči stranki trdita, da bi se ECHA morala posvetovati z registracijskimi zavezanci, ki so vložili prošnjo za zaupnost, da se ne bi razkril skupni razpon tonaže. Dodajata, da to posvetovanje z drugimi registracijskimi zavezanci ni bilo potrebno, ker je očitno, da ni bilo nobenega razloga za zavrnitev odobritve dostopa do zahtevane informacije.

245 ECHA trdi, da posvetovanje s tretjimi osebami ni bilo potrebno, ker se z njimi ni bila zavezana posvetovati glede informacij, ki jih ni imela. Še več, četudi bi imela te informacije, bi zanje izključno veljale posebne določbe v zvezi z razširjanjem po internetu, ki jih določa člen 119 Uredbe REACH.

246 Po eni strani je treba spomniti, da so v skladu s členom 119(2)(b) Uredbe REACH informacije o skupnem razponu tonaže objavljene na internetu, razen če je vložena prošnja za zaupnost, za katero ECHA ugotovi, da je utemeljena.

247 Po drugi strani je treba navesti, da se v skladu s členom 2(3) Uredbe št. 1049/2001 ta uredba „uporablja za vse dokumente institucij, to je za dokumente, ki jih institucije pripravijo ali prejmejo, in so v njihovi lasti, na vseh področjih delovanja Evropske unije“, in da se v skladu s členom 118(1) Uredbe REACH „[u]redba […] št. 1049/2001 […] uporablja za dokumente [ECHA]“. Iz tega sledi, da se pravica do dostopa do dokumentov institucij v smislu člena 2(3) Uredbe št. 1049/2001 nanaša le na obstoječe dokumente, ki jih zadevna institucija hrani (zgoraj v točki 105 navedena sodba Strack/Komisija, točka 38).

248 V obravnavanem primeru je ChemSec s točko 3 prošnje za informacije zahtevala dostop do informacij o skupnem razponu tonaže, v katerem so bile zadevne snovi registrirane, če dostop do informacij iz točke 2 prošnje za informacije, torej natančna tonaža teh snovi, ne bi bil mogoč (glej točko 35 zgoraj).

249 ECHA je v točki 1(c) izpodbijanega sklepa navedla, da „zahtevanega dokumenta nima ne v svojih zbirkah podatkov ne v spisih“ in da Uredba št. 1049/2001 ne določa obveznosti priprave dokumentov v odgovor na prošnje za dostop do dokumentov. Da pa bi tožeči stranki lahko posredovala tak dokument, če bi bili zahtevki za registracijo zares podani za vse zadevne snovi, bi morala zbrati informacije iz vseh registracijskih spisov in izračunati skupne razpone tonaže zadevnih snovi. Pojasnila je, da bi bilo enako v primeru dostopa do kumulativnega natančnega razpona tonaže za vsako snov, navedeno v prošnji, če bi jo bilo treba razlagati na tak način. ECHA je sicer dodala, da je posredovane informacije o razponu tonaže zbrala na podlagi posameznih spisov za snovi, naštete v prošnji. Dopisu je priložila preglednico s temi informacijami in pri tem pojasnila, da „je metodologija, ki se uporabi za ugotavljanje skupnega razpona tonaže, v pripravi“ in da „ECHA torej ni mogla zagotoviti točnosti teh ročno obdelanih informacij“.

250 Tožeči stranki navajata, da nista prejeli zahtevanih informacij v delu, v katerem se je njuna prošnja nanašala na razpon tonaže za posameznega registracijskega zavezanca in ne na zbirne podatke. Dodajata, da člen 119(2)(b) Uredbe REACH zahteva, da ECHA objavi skupni razpon tonaže za vsakega posameznega registracijskega zavezanca. Poleg tega, čeprav tožeči stranki ne zatrjujeta, da je ECHA imela podatke o skupnem razponu tonaže, menita, da bi ECHA morala imeti na voljo te podatke, ker je imela dolžnost, da jih v skladu s členom 119(2)(b) Uredbe REACH objavi.

251 Navesti je treba, da ECHA ob izdaji izpodbijanega sklepa še ni določila metodologije za določitev skupnega razpona tonaže in torej ni mogla ugoditi prošnji tožečih strank za odobritev dostopa do teh podatkov.

252 Prav tako je treba opozoriti, da Uredba REACH obveznosti iz člena 119(2)(b) iste uredbe ne povezuje s pravico do dostopa do dokumentov, določeno v njenem členu 118(1) v povezavi s členom 2(1) Uredbe št. 1049/2001. Zato s prošnjo za dostop do dokumentov ni mogoče zahtevati spoštovanja obveznosti razširjanja po internetu (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj v točki 105 navedeno sodbo Strack/Komisija, točka 44). S tega vidika prošnja za dostop do dokumentov ne more zavezovati ECHA, da ustvari nekatere podatke, ki ne obstajajo, čeprav člen 119 Uredbe REACH določa njihovo razširjanje.

253 ECHA je bila tako upravičena zavrniti točko 3 prošnje za informacije, ker ni imela zahtevanih informacij. Ker ECHA ni bila zavezana, da se s tretjimi osebami posvetuje glede informacij, s katerimi ni razpolagala, ji ni mogoče očitati kršitve člena 4(4) Uredbe št. 1049/2001.

254 Zato je treba drugi tožbeni razlog v delu, v katerem se nanaša na točko 3 prošnje za informacije, zavrniti.

b) Tretji tožbeni razlog: kršitev člena 4(1), (3) in (4) Aarhuške konvencije ter člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006

255 Tožeči stranki očitata ECHA, da je kršila člen 4(1), (3) in (4) Aarhuške konvencije ter člen 6(1) Uredbe št. 1367/2006 s tem, da jima je zavrnila dostop do informacij o kemičnih snoveh, na katere se je nanašala njuna prošnja za informacije.

256 V delu, v katerem se tretji tožbeni razlog nanaša tudi na točko 3 prošnje za informacije, je treba spomniti, da mora tožba v skladu s členom 44(1)(c) Poslovnika z dne 2. maja 1991 vsebovati kratek povzetek tožbenih razlogov. Ti morajo biti dovolj jasni in natančni, da toženi stranki omogočijo pripravo obrambe, Splošnemu sodišču pa presojo o tožbi po potrebi tudi brez dodatnih podatkov. Tožeča stranka mora zato pojasniti vsebino tožbenega razloga, na katerem temelji tožba, tako da zgolj z njegovo abstraktno navedbo zahteve iz Poslovnika niso izpolnjene (sodba Splošnega sodišča z dne 12. septembra 2013, Besselink/Svet, T-331/11, točka 38).

257 Ugotoviti pa je treba, da tožeči stranki zgolj navajata, da se prošnja za informacije nanaša na informacije o okolju in da izjeme od pravice do dostopa do teh informacij urejata Aarhuška konvencija in Uredba št. 1367/2006. Tožeči stranki pa ne pojasnjujeta, kako bi lahko Aarhuška konvencija ali Uredba št. 1367/2006 preprečevali ECHA, da zavrne točko 3 prošnje za informacije, ker ni razpolagala z zahtevanimi informacijami. Uveljavljanje zadevnega tožbenega razloga zato ne omogoča ugotoviti, kakšna kršitev se zatrjuje, da bi se Splošnemu sodišču sploh omogočilo izvajanje nadzora zakonitosti.

258 Tretji tožbeni razlog je zato v skladu s členom 44(1)(c) Poslovnika z dne 2. maja 1991 treba zavrniti kot nedopusten v delu, v katerem se nanaša na točko 3 prošnje za informacije.

259 Ob tem je treba ugotoviti, da člen 4(3)(a) Aarhuške konvencije izrecno določa, da se prošnja za informacije o okolju lahko zavrne, če organ javne oblasti, na katerega je naslovljena, nima zahtevanih informacij o okolju. V skladu s členom 3, prvi odstavek, Uredbe št. 1367/2006 „[se] Uredba [št. 1049/2001] uporablja za vsakršno zahtevo prosilca za dostop do informacij o okolju, ki jih hranijo institucije in organi Skupnosti“, na podlagi česar je tudi mogoče sklepati, da se to napotilo nanaša le na obstoječe dokumente, ki jih zadevna institucija ima. Zato tudi ob domnevi, da skupni razpon tonaže pomeni informacijo o okolju, ta dejavnik ne more omajati zakonitosti zavrnitve točke 3 prošnje za informacije.

260 Iz tega sledi, da je tožbo treba zavrniti v delu, v katerem se nanaša na točko 3 prošnje za informacije.

261 Iz vseh navedenih preudarkov je razvidno, da se v zvezi s točko 1 prošnje za informacije postopek s tožbo ustavi, kolikor so bili imena in podatki, katerih razkritje sta tožeči stranki zahtevali, že dostopni na spletnem mestu ECHA 23. aprila 2014 (glej točko 121 zgoraj). V zvezi z drugimi informacijami, navedenimi v točki 1 prošnje za informacije, je tožbi treba ugoditi (glej točko 164 zgoraj) in izpodbijani sklep v tem delu razglasiti za ničen.

262 Nasprotno pa je treba tožbo v zvezi z zavrnitvijo točk 2 in 3 prošnje za informacije zavrniti.

Stroški

263 V skladu s členom 134(3) Poslovnika Splošnega sodišča vsaka stranka, če uspe samo deloma, nosi svoje stroške. Vendar lahko Splošno sodišče, če se zdi to glede na okoliščine v zadevi upravičeno, odloči, da ena stranka poleg svojih stroškov nosi tudi del stroškov druge stranke. Dalje na podlagi člena 137 Poslovnika Splošno sodišče, če se postopek ustavi, o stroških odloči po prostem preudarku.

264 Ker je bilo v obravnavani zadevi tožbi le delno ugodeno, je treba odločiti, da tožeči stranki, ECHA in Cefic, nosita vsaka svoje stroške.

265 Poleg tega na podlagi člena 138(1) Poslovnika institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške. Zato tudi Komisija nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat)

razsodilo:

1. **Postopek s tožbo za razglasitev ničnosti sklepa Evropske agencije za kemikalije (ECHA) z dne 4. marca 2011 se v delu, v katerem je bilo z njim zavrnjeno razkritje informacij, ki so bile zahtevane s točko 1 prošnje za informacije, ustavi, kolikor se nanaša na imena in podatke 6611 družb, ki so bili 23. aprila 2014 na voljo na internetu.**

2. **Sklep ECHA z dne 4. marca 2011 se razglasi za ničen v delu, v katerem je bilo z njim zavrnjeno razkritje informacij, zahtevanih s točko 1 prošnje za informacije, kolikor se nanaša na informacije, ki 23. aprila 2014 še niso bile razkrite.**

3. **V preostalem se tožba zavrne.**

4. **Vsaka stranka, vključno z Evropsko komisijo in European Chemical Industry Council (Cefic), nosi svoje stroške.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 23. septembra 2015.

Podpisi

Kazalo

Pravni okvir 2

A – Mednarodno pravo 2

1. Sporazum TRIPS 2

2. Aarhuška konvencija 2

B – Pravo Unije 4

1. Uredba (ES) št. 1049/2001 4

2. Direktiva 2003/4/ES 6

3. Uredba REACH 6

4. Uredba (ES) št. 1367/2006 9

Dejansko stanje in izpodbijani sklep 11

Postopek in predlogi strank 16

Pravo 17

A – Dopustnost 17

1. Ugovor nedopustnosti 17

2. Ugovor v zvezi z nedopustnostjo predmeta tožbe 19

B – Ohranitev predmeta spora v zvezi s prošnjo za informacije v delu, v katerem se nanaša na po vložitvi tožbe razkrita imena in podatke registracijskih zavezancev 20

C – Vsebinska presoja 21

1. Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 8(2) Uredbe št. 1049/2001 v zvezi s točkami 1,2 in 3 prošnje za informacije 22

2. Četrti in peti tožbeni razlog, četrti: kršitev člena 4(2), prva alinea, in člena 4(3), prvi pododstavek, Uredbe št. 1049/2001 ter peti: kršitev člena 4(2), zadnji pododstavek, in člena 4(3), prvi pododstavek, Uredbe št.ş1049/2001 v delu, v katerem se nanašata na točko 1 prošnje za informacije 27

a) Prvi del: kršitev člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 24

b) Drugi del: kršitev člena 4(3) Uredbe št. 1049/2001 25

3. Drugi, tretji, četrti in peti tožbeni razlog, drugi: kršitev člena 4(4) in (6) Uredbe št. 1049/2001, tretji: kršitev člena 4(4) Aarhuške konvencije in člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006, četrti: kršitev člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 in peti: kršitev člena 4(2), zadnji pododstavek, Uredbe št. 1049/2001 v delu, v katerem se nanašajo na točko 2 prošnje za informacije 26

a) Tretji, četrti in peti tožbeni razlog, tretji: kršitev člena 4(4) Aarhuške konvencije in člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006, četrti: kršitev člena 4(2), prva alinea, Uredbe št. 1049/2001 in peti: kršitev člena 4(2), zadnji pododstavek, Uredbe št. 1049/2001 ... 26

Ogrožanje zaščite poslovnih interesov ... 27

Obstoj prevladujočega javnega interesa, ki utemeljuje razkritje ... 28

– Obstoj prevladujočega javnega interesa v primeru prošenj za informacije o okolju ... 29

– Pojem informacij, ki se nanašajo na emisije v okolje, v smislu člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006 ... 30

– Tehtanje različnih zadevnih interesov ... 32

b) Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 4(4) in (6) Uredbe št. 1049/2001 ... 33

Prvi del: kršitev člena 4(4) Uredbe št. 1049/2001 ... 33

Drugi del: kršitev člena 4(6) Uredbe št. 1049/2001 in načela sorazmernosti ... 34

4. Drugi in tretji tožbeni razlog, drugi: kršitev člena 4(4) Uredbe št. 1049/2001 in tretji: kršitev člena 4(1), (3) in (4) Aarhuške konvencije in člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006 v delu, v katerem se nanašata na točko 3 prošnje za informacije ... 35

a) Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 4(4) Uredbe št. 1049/2001 ... 35

b) Tretji tožbeni razlog: kršitev člena 4(1), (3) in (4) Aarhuške konvencije ter člena 6(1) Uredbe št. 1367/2006 ... 37

Stroški ... 37